

“ท่านหญิงเจ้าคะ” เสียงเรียกแผ่วเบาจากหรัถึงนางกำนัลคนสนิท
ไม่ได้ทำให้เจ้าของห้องที่อยู่ในห้องนิทราอย่างแสนสุขรู้สึกตัวได้ หรัถึงส่ง
สายตาขอความช่วยเหลือจากหรัเถา นางกำนัลซึ่งร่างกายท่านหญิงอีกนางหนึ่ง

“ท่านหญิงเจ้าคะ ตื่นเถิดเดี๋ยวจะสาย” หรัเถาเขย่าร่างบางที่หลับสนิท
ดูท่าว่าจะกำลังฝันดีเพราะมีรอยยิ้มบางประดับมุมปาก หากเป็นยามปกติ
นางคงปล่อยให้ท่านหญิงมีความสุขกับเรื่องราวในความฝันต่ออีกสักหน่อย
แต่งงานสำคัญของท่านหญิงในวันนี้นางคงทำเช่นนั้นไม่ได้

“อ้อ ยามใดแล้ว” หญิงสาวที่กำลังหลับสบายจำต้องลุกขึ้นเมื่อคิด
ได้ว่าวันนี้นางไม่อาจนอนต่อได้

“ยามอื่น¹ แล้วเจ้าคะ” หรัถึงตอบเจ้านายสาว

หญิงสาวถูกนางกำนัลคนสนิทประคองเข้าห้องอาบน้ำทั้งที่ยัง
สะลึมสะลือ หน้าอุ้งกำลังดีผสมสมุ่นไปพรชดตัวถูกเตรียมพร้อมไว้สำหรับ

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. ถึง 04.59 น.

นาง และมีนางกำนัลอีกสามคนรอรับใช้อยู่ไม่ห่าง

วันนี้เป็นวันสำคัญของวังพยุหค์เหิน งานปักปันของบุตรสาวคนโต ท่านหญิงที่บิดาโปรดปรานยิ่ง เดิมทีเจ้าของงานตั้งใจว่าจะจัดเป็นการภายใน เฉพาะญาติสนิทเพียงไม่กี่คน แต่นางรู้ว่าย่อมไม่มีทางเป็นไปได้ ก็ใครให้นางเป็นท่านหญิงอันดับหนึ่งของแคว้นกันแล้ว

งานปักปันของท่านหญิงโอวหยางไปเฟิง สตรีคนสำคัญของราชวงศ์ ที่ทุกคนอยากรู้จัก แม้เพียงได้สนทนาด้วยสักครั้งย่อมสามารถยึดดอกได้อย่างสง่างามในเมืองหลวง บิดาของนางคือชินอ่องโอวหยางเสวี่ยหมิง พยุหค์พิทักษ์บัลลังก์แห่งแคว้นหลง บุรุษหน้าตายผู้ไม่เคยมอบรอยยิ้มให้ผู้อื่นโดยแก่นสตรีในครอบครัว รอยยิ้มที่บุรุษหน้าตายมอบให้กลับมอบอุดหนุนดวงแสงตะวันแรกยามท้องฟ้าแรกอรุณ

นอกจากบิดาแท้ที่ยิ่งใหญ่คับฟ้าแล้ว บิดาบุญธรรมของนางยังเป็นถึงฮ่องเต้แห่งแคว้นหยาง กำแพงเบื้องหลังของนางนั้นนับว่ายิ่งใหญ่ค้ำฟ้าเลยทีเดียว หากเป็นผู้อื่นย่อมหลงละเลิงกับอำนาจที่มี ทว่านางกลับใช้ชีวิตเรียบง่าย เจกเช่นที่มารดาสอน มิได้เยอหยิ่ง ยโส หรือโอ้อวดแต่อย่างใด แต่ถ้ามีผู้ใดอวดอ้างกดขี่นางย่อมไม่ยินยอม คนเช่นนางนับว่าน่าคบหา ทว่าห้ามล่วงเกินเป็นอันขาด วันนี้นางจะเข้าพิธีปักปันซึ่งนับว่าพร้อมสำหรับการออกเรือน บุรุษทั่วแคว้นได้แต่ชะเง้อคอมองทว่าไม่อาจหาญกล้าฝ่าคมดาบพยุหค์

โอวหยางไปเฟิงหลับตาพร้อมรับการปรนนิบัติจากเหล่านางกำนัล ผ่านวันนี้ไปนางก็ได้ชื่อว่าเป็นสตรีที่เติบโตเต็มที่แล้ว สตรีทั่วไปย่อมรอคอยวันนี้ พร้อมวาดหวังว่าจะมีบุรุษสักคนเห็นคุณค่าในศาสตร์และศิลป์ที่พวกนางเฝ้าเพียรฝึกฝน และส่งแม่สื่อมาทาบทาม หากโชคดีมีความงามเป็นเลิศ อาจได้เป็นภรรยาของชนชั้นสูง ชีวิตย่อมมีเกียรติส่งเสริมตระกูล ทว่าตัวนางกลับไม่คิดเช่นนั้น บิดามารดาไม่ยากให้นางแต่งงานเร็วนัก การแต่งงานอาจให้ทั้งความสุขและความทุกข์ หากแต่งงานไปแล้วชีวิตมีความ

สุข ผู้คนล้วนร่วมยินดี แต่ถ้าพลาดพลังชีวิตแต่งงานมีแต่ความทุกข์ ชีวิตของสตรีผู้นั้นย่อมมอดไหม้เดียวดายอยู่ภายในจวนของสามี แม้ตายตกครอบครัวยังไม่อาจช่วยได้

นางยังโชคดี มารดาทราบดีว่า ยามใดที่นางออกเรือนให้จำเอาไว้ให้ชื่นใจว่านางมีหน้าที่ครอบครัวยุติแล้วจะหวนกลับคืนไม่ได้ หากวันใดที่มีความทุกข์ ขอให้หันหลังกลับมา บิดามารดาจะเป็นดั่งกำแพงตระหง่านให้นางได้พิง โอวหยางไปฟังรู้สึกตื่นตันในอกเมื่อได้ยินคำกล่าวของมารดา ส่วนมารดาบุญธรรม สองเสาแห่งแคว้นหยางนั้นเพียงกล่าวว่ายามใดที่ถูกรังแก หากทนไม่ไหวหรือไม่อยากทนให้หยิบขวิดแก้วสี่ไสใบเล็กเท่านี้หัวแม่มือขึ้นมา แค่อยดเดียวยาพิษไร้สี่ไร้กินที่มารดาบุญธรรมมอบให้ คนที่รังแกนางย่อมไม่หลงเหลือลมหายใจ

“เสร็จแล้วเจ้าค่ะ” กระบวนกรอาบน้ำขัดตัวเสร็จสิ้นลงได้เสียที่

“อ้อ โอวหยางไปฟังถอนหายใจ หากนานกว่านี้เห็นที่ว่าผิวนางคงถลอกถึงกระดูก

“พระชายาเสด็จเจ้าค่ะ” หูถึงกระซิบบอกเจ้านาย

“ท่านแม่” โอวหยางไปฟังโอบกอดมารดาอย่างแสนรัก

“เสี่ยวเฟิงของแม่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว” หลี่ฮู่จื่อแยมยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ในที่สุดเจ้าหงส์ตัวน้อยที่นางพุ่มพุกมาอย่างทะนุถนอมก็เติบโตเป็นสาวสะพรั่งพร้อมที่จะออกไผ่บินสู่โลกกว้างแล้ว

“เสี่ยวเฟิงไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่ อยากเป็นหงส์ตัวน้อยของท่านแม่”

“ได้อย่างไรเล่า โตเป็นผู้ใหญ่ก็ดีแล้ว จะได้ช่วยแม่ดูแลน้อง ดูแลท่านพ่อ”

“เจ้าค่ะ เสี่ยวเฟิงจะดูแลน้องไม่ให้ชุกชน ดูแลท่านพ่อไม่ให้สตรีใดเข้าใกล้”

“เจ้านี่นะ” หลี่ฮู่จื่อส่ายหน้ากับวาทะของบุตรสาว ทว่าสิ่งที่นางกล่าวย่อมเป็นความจริง ถึงแม้ชินอ่องโอวหยางเสวี่ยหมิงจะแสดงออกชัดเจน

เรื่องการไม่รับสตรีใดเข้าวัง แต่เหล่าสตรีในเมืองหลวงกลับคิดว่านี่เป็นการ
ทำหาย กลับกลายเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของชินอ่องผู้เย็นชา หากได้วางหัวใจ
ไว้กับผู้ใดแล้ว หัวใจของเขาจะสถิตมั่นคงมิผันแปร

“มาเถิด แม่จะแต่งตัวให้” หลี่ฮู่ยี่จื่อรับชุดตัวในจากนางกำนัลมาสวม
ให้บุตรสาว ในใจพลันลั่นไหวอย่างรุนแรง รวากับว่าบุตรสาวตัวน้อยใน
วันวานจะจากไปไกล มีอบางรูปร่างของบุตรสาวเข้ามาถอดแหวน

“ท่านแม่เป็นอะไรไปเจ้าคะ” โอวหยางไปเฟิงรู้สึกอับอายเมื่ออยู่ใน
อ้อมกอดของมารดา แต่ยามนี้มารดาโอบกอดนางแน่นเกินไปหรือไม่

“ไม่มีอันใดหรอก แม่แค่อยากจะกอดเจ้าเท่านั้น” หลี่ฮู่ยี่จื่อคลาย
อ้อมกอด พยายามสลัดความรู้สึกแปลกแปร่งในอกออกไป วันนั้นเป็นวันดี
เป็นวันที่บุตรสาวที่ส่งางามของนางเติบโตเป็นผู้ใหญ่ นางจะปล่อยให้เรื่อง
ไร้สาระมาทำให้เสียเรื่องมิได้

เสื้อผ้าในตัดเย็บจากผ้าไหมหมื่นด้นเนื้อลื่น สวมสบายกาย ยามร้อน
จะรู้สึกเย็น หากยามหนาวเย็นจะรู้สึกอบอุ่น นี่เป็นของขวัญล้ำค่าจากหยาง
ฮองเฮา ส่วนชุดคลุมตัวนอกสีแดงเจ็ดจ้าวดูงดงามตระวันอันร้อนแรง อีกทั้ง
ปักลวดลายนางหงส์สยายปีก ลวดลายเช่นนี้คนธรรมดาสามัญย่อมไม่กล้า
ใช้ แต่เมื่อได้รับพระราชทานจากอดีตฮองเฮาแห่งแคว้นหลง หากไม่ใช้ย่อม
ไม่สมควร หลี่ฮู่ยี่จื่อวางเส้นผมของบุตรสาวอย่างอ่อนโยนเพื่อเตรียมพร้อม
สำหรับพิธีสำคัญ บุตรสาวของนางช่างโชคดียิ่งนัก นางเป็นที่รักของทุกคน
เสียหัวหนึ่งของหัวใจผู้เป็นมารดายอมรู้สึกกังวล บุตรสาวที่เป็นดั่งไข่มุกกลาง
ฝ่ามือของบุรุษในครอบครัว บุตรสาวไม่เคยพานพบกับความยุ่งยากอันใด
ได้แต่หวังว่าในวันข้างหน้าเส้นทางรักของนางจะไม่ยากลำบากจนเกินไป ขอ
ให้บุตรสาวของนางเลือกบุรุษคนสำคัญในชีวิตได้ถูก นางไม่ได้คาดหวังว่า
บุตรสาวจะต้องครองคู่กับเหล่าองค์ชายที่มีชายนับร้อย หรือขุนนางใหญ่
ที่ภายในเรือนเต็มไปด้วยความริษยาชิงดีชิงเด่นของสตรี ขอเพียงบุตรสาว
ได้ครองคู่กับบุรุษที่ดีและมีตำแหน่งครอบครองหัวใจแต่เพียงผู้เดียว อย่านำให้

ต้องต่อสู้และฝ่าฟันเหมือนมารดาผู้นี้เลย

หลี่ฮู่ยี่จื่อประคองบุตรสาวก้าวเข้าสู่ห้องโถงกลาง แต่ละก้าวของสองสตรีต่างวัยสะกดทุกสายตาของผู้คนในห้องโถง ทำเอาเจ้าของวังพยัคฆ์เหินหวาดกระตุกจนแทบระงับอารมณ์ไม่อยู่ หากไม่เห็นว่าเป็นวันสำคัญของบุตรสาว มีหรือจะปล่อยให้แมลงนำรำคาญพวกนี้มาเหยียบวัง เทียบเชิญก็ไม่ได้แจกออกไปสักใบ ยังมีคนหน้าด่านเข้ามาจนล้นวัง

ซินอ๋องโอรสหยางเสวี่ยหมิงไม่สนใจผู้ใด รีบก้าวเข้าไปประคองบุตรสาวอีกข้างหนึ่ง ก็นี่บุตรสาวของเขา และนั่นก็ภรรยาสุดที่รัก หากเป็นไปได้เขาก็อยากเอาผ้าห่อสตรีทั้งสองนางแล้วซ่อนไว้ให้พ้นจากสายตาผู้อื่น พวกนางงดงามออกปานนี้ เห็นที่ต้องกำชับพ่อบ้านใหญ่เสียแล้ว

“จวิ้นอ๋องเสด็จ จวิ้นหวังเพยเสด็จ”

“องค์รัชทายาทเสด็จ”

“ฮ่องเต้เสด็จ ฮองเฮาเสด็จ”

“ไท่ซ่างหวงเสด็จ ไท่เฮาเสด็จ”

เสียงชั้นที่ร้องขานการมาถึงของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายในแคว้นหลง ทั่วทั้งห้องโถงเงียบสนธิ นี่พวกเขาคิดถูกแล้วใช่หรือไม่ ที่เสนอหน้าเข้ามาในวังพยัคฆ์เหินทั้งที่ไม่มีเทียบเชิญสักใบ หากผู้ใดพลาดการมาร่วมพิธีปักปันของท่านหญิงคนสำคัญผู้นี้ เห็นทีว่าคงถูกเหยียบย่ำไปอีกนาน งานปักปันที่ผู้คนกล่าวขานมากที่สุดใแคว้นหลง

สอง

ปิ่นอันที่ห้า สะก้านสะเทือนแคว้น

หลังจากประธานในพิธีเสด็จมาถึง ชินอ่องเจ้าของตำหนักถวาย ความเคารพ และกล่าวต้อนรับแขกผู้มีเกียรติที่มาพร้อมในพิธีอันสำคัญของ บุตรสาวด้วยลีลาหน้าเรียบเฉย ก็ใคร่ใช้ให้คนหน้าหนาไม่ได้รับเชิญพวกนี้ เข้ามาในวังของเขากัน ดูสายตาแต่ละคนที่จ้องมองบุตรสาวและบุตรชาย ของเขา ราวกับมองอาหารอันโอชะ ถ้าไม่เกรงกลัวว่าภรรยาจะเคืองโกรธ เขาคงเอานิ้วจิ้มตาคนพวกนั้นไปแล้ว

และแล้วเวลาสำคัญของเด็กหญิงในวันวานที่จะก้าวเข้าสู่ฐานะของ สตรีที่เติบโตเต็มที่พร้อมสำหรับการเป็นภรรยา หลีฮู่ยี่จื่อหวิมสลวยของ บุตรสาวด้วยความอ่อนโยน จากนั้นก็เกล้าผมของนางขึ้นเพื่อปักปิ่นประดับ ที่เตรียมไว้ รอยยิ้มเล็กๆ ประดับบนใบหน้า ทำให้นางดูอ่อนโยนเหมาะสม กับการเป็นมารดา ยิ่งนัก พยัคฆ์ผู้เป็นเจ้าของตำหนักเฝ้ามองสตรีสองนาง ที่เขารักตั้งดวงใจตรงหน้าด้วยรอยยิ้มที่ไม่เคยมอบให้แก่ผู้ใด ผู้คนในห้อง โถงต่างลืมหายใจ พยัคฆ์ร้ายตนนี้ถึงกับมีรอยยิ้มอ่อนโยนได้

หลีฮู่ยี่จื่อมิได้สนใจผู้อื่น นางใช้หวีด้ามมาข้างบรรจงสาธิตให้บุตร

สาวตัวน้อยเป็นครั้งสุดท้าย ผ่านวันนี้ไปเจ้าหงส์ขาวที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับมารดามาย่อมกลายเป็นหญิงสาวเต็มวัยที่พร้อมสำหรับการออกเรือนเสียแล้ว นางครุ่นคิดถึงปิ่นปักผมซึ่งเป็นเครื่องบ่งบอกความสำคัญที่จะใช้ในการประดับเรือนผมของบุตรสาว ปิ่นปักผมอันแรกของสตรีนั้นย่อมมีค่าล้ำไปด้วยความหมายสำคัญซุกซ่อนอยู่ หากสตรีนางนั้นมีคู่หมั้นหรือคู่หมายปิ่นที่ใช้ประดับเรือนผมในวันสำคัญย่อมเป็นของแทนใจของว่าที่สามี เพื่อให้นางเก็บไว้เป็นที่ระลึกจวบจนวันสุดท้ายของชีวิต แต่ถ้าสตรีโดยังไม่มีคู่หมั้นหรือคู่หมาย ปิ่นปักผมในวันสำคัญต้องเป็นของขวัญที่เหมาะสมจากบิดา หรือญาติผู้ใหญ่ที่นางเคารพนับถือ คุณค่าของปิ่นย่อมขึ้นอยู่กับน้ำหนักของนางในหัวใจของบิดาหรือผู้มอบปิ่นเป็นใหญ่

สำหรับปิ่นประดับของบุตรสาวนางในวันนั้นนั้น แค่นี้ก็ถึงที่มาของมัน นางก็ไม่ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี โอวหยางไปเฟิงนับว่าเป็นสตรีคนสำคัญของครอบครัวก็ได้ เริ่มจากบิดาที่รักนางปานดวงใจ เสตัจปุ เสตัจยา เสตัจลุงฮองเต้ เสตัจป้าฮองเฮา ยังมีฮองเต้กับฮองเฮาจากแคว้นหยางที่เป็นบิดาและมารดาบุญธรรม แต่บุตรสาวของนางช่างรู้ความนัย นางตอบแทนความรักของทุกคนด้วยการดูแลเหล่าพี่ชายน้องชายทุกคนด้วยความเท่าเทียมกัน ยามนี้ไม่มีความริษยาในหมู่องค์ชายและองค์หญิงของแคว้น หากใครดื้อดึงเฟิงเฟิงของนางย่อมมีวิธีจัดการโดยนุ่มนวล ความสามารถของเฟิงเฟิงย่อมไม่อาจดูเบา เมื่อน้ำหนักของนางในหัวใจของผู้เป็นใหญ่มีไม่น้อย เช่นนั้นปิ่นปักผมของโอวหยางไปเฟิงในวันนี้จึงไม่มีใครยอมใคร

ปิ่นหยกขาวลวดลายนางหงส์สยายปีกโฉบบิน ดวงตาเจิดจ้าด้วยพลอยสีแดงดุจเลือดนก ปลายปีกหงส์ประดับด้วยพลอยแดงล้ำค่าหายากจากนอกด่าน ของขวัญจากบิดาผู้ให้กำเนิด

ปิ่นปักผมนางหงส์คาบไข่มุกราตรี หนึ่งในบรรณาการจากต่างแคว้นในรัชสมัยฮองเต้ฮองเต้ ของขวัญจากเสตัจปุกับเสตัจยา เพื่อประกาศว่านางคือไข่มุกล้ำค่าแห่งแคว้นหลง

ปีนปึกผมลวดลายนกอินทรี ดวงตาสีน้ำเงินเงางามราวกับมีชีวิต ส่องสว่างในยามราตรี ของขวัญจากเสด็จลุงฮ่องเต้ ดวงตาของนกอินทรี เครื่องรางแห่งความเชื่อว่านางจะปลอดภัยเสมอ

สุดท้ายปีนปึกผมลวดลายนกยูงรำแพนอวดทาง ประดับพลอยสุกใส ส่องสี ยามกลางวันสะท้อนเปลวแดดเป็นสีทอง ยามกลางคืนกลายเป็นสีขาว ของขวัญจากท่านพ่อกับท่านแม่บุญธรรมจากแคว้นหยาง

หลี่ซู่ยี่จ้อยื่นมือออกไปรับปีนประดับชิ้นแรกจากนางกำนัลคนสนิท เพื่อยื่นให้ไทเฮาที่เสด็จมาเพื่อปักปิ่นให้แก่หลานสาวคนโปรด

โอวหยางเสวี่ยหมิงยิ้มเต็มหน้า รอยยิ้มที่ส่งไปให้บิดาและพี่ชาย ราวกับว่าจะเยาะเย้ย เห็นหรือไม่เล่าบุตรสาวของเขา อย่างไรก็ตามอันแรก ที่ประดับเรือนผมของนางย่อมเป็นของเขา บิดาผู้นี้

รอยยิ้มยังไม่ทันจางหายไปจากใบหน้า หนึ่งในผู้ดูแลความปลอดภัย ด้านหน้าตำหนักก็เข้ามารายงานบางอย่าง รอยยิ้มเย้ยหยันแปรเปลี่ยน ดวงตาพลันเย็นชา ส่งสัญญาณให้คนสนิทออกไปจัดการ ยามนี้พิธีสำคัญ ของบุตรสาว ต่อให้ข้าศึกยกทัพมาล้อมตำหนัก เขาก็ไม่ยินยอมให้ผู้ใด เข้ามาขัดขวางพิธีปักปิ่นของบุตรสาวเป็นอันขาด

หลี่ซู่ยี่จ้อรับรู้ได้ถึงสายตาที่เปลี่ยนไปของสามี ทว่ายามนี้นางมีอาจ ทำสิ่งใดได้ นอกจากช่วยเหลือไทเฮาประดับปีนปึกผมที่สูงค่าทั้งสิบบนเรือนผมของบุตรสาวให้เรียบร้อยเสียก่อน หากให้ทาย นางย่อมทลายทุกอย่าง แน่นนอน เรื่องที่มีผลกระทบต่อจิตใจของสามีนางมากที่สุดในยามนี้ย่อมเป็นเรื่องของบุตรสาว

“ขอพระทัยเสด็จย่าเพคะ” โอวหยางไปเพ็ญย่อกายเพื่อถวายความเคารพ และขอคุณเสด็จย่าที่ให้เกียรติมาปักปิ่นให้นางในวันนี้

ไทเฮาแยมยิ้มอ่อนโยนโอบกอดหลานรักคู่หนึ่ง ก่อนจะปล่อยให้ นางได้กล่าวขอบคุณผู้อาวุโสทั้งหลาย

“ขอพระทัยเสด็จปู่ ขอพระทัยเสด็จลุง ขอพระทัยเสด็จป้า

ขอบพระทัยเสด็จอา...” โอวหยางไปเฟิงแสดงการคารวะพระญาติทั้งหลาย จนสุดท้ายนางก้าวเข้าไปยืนตรงหน้าบิดาผู้เป็นเสมือนกำแพงตระหง่านที่โอบล้อมตัวนาง เหล่าพี่น้อง และมารดาด้วยความรักอันประมาณไม่ได้

“ขอบคุณท่านพ่อเจ้าค่ะ” นางทรุดกายลงก้มศีรษะแทบเท้าของบิดา แสดงการคารวะอันสูงสุด ผู้คนทั่วทั้งห้องโถงต่างตื่นตันจนน้ำตาซึม

“เฟิงเออร์ ลูกขึ้นเถิด” โอวหยางเสวี่ยหมิงตกตะลึงไปชั่วครู่ ก่อนจะรีบประคองบุตรสาวให้ลุกขึ้น สองพ่อลูกโอบกอดกันด้วยความรักแนบแน่น

“ลูกรักท่านพ่อเจ้าค่ะ” เฟิงเฟิงกระซิบกับออบบิดา

“พ่อก็รักลูก เฟิงน้อยของพ่อ” อ้อมแขนอันแข็งแกร่งกอดบุตรสาวไว้แนบอ้อมซึ่งเป็นตำแหน่งของหัวใจ

สองพ่อลูกยังแสดงความรักอันซาบซึ้งต่อกัน นานทีจึงจะมีคนนอกได้เห็น ทว่ารอยน้ำตาแห่งความซาบซึ้งยังไม่ทันจะจางหาย กลับมีเสียงที่ไม่พึงประสงค์ซัดขึ้นเสียดอกัน ยามนี้โอวหยางเสวี่ยหมิงอยากบั่นคอผู้บุกรุกเหลือเกิน

“ถวายบังคมให้ช่างหวงพะยะคะ ถวายพระพรไทเฮาพะยะคะ ถวายพระพร...” อาคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญทำความเคารพตามธรรมเนียมแต่ละพระองค์อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ผู้เป็นใหญ่ลอบสานสบสายตากัน

“กระหม่อมรองเสนาบดีเหวินจื้อจากแคว้นฉินพะยะคะ” แม่เหวินจื้อจะหัวน้กิ้วกับสายตาของเหล่าบุรุษผู้เป็นใหญ่ในห้องโถงสักปานใด แต่ภารกิจที่ได้รับคำสั่งมาย่อมสำคัญกว่าชีวิต

“ท่านมีกิจอันใดกับเจิ้นหรือ” เป็นองค์ฮ่องเต้ที่เอ่ยปากถาม เพราะยามนี้ห้องชายของพระองค์กำลังกลืนโทะสะลงท้องอยู่

“มิได้พะยะคะ กระหม่อมได้รับคำสั่งจากฮ่องเต้แห่งแคว้นฉินให้นำของขวัญพระราชทานจากพระองค์มามอบให้ท่านหญิงพะยะคะ”

เหวินจื้อประคองกล่องไม้หอมที่ตนทะนุถนอมยิ่งชีพยื่นออกไปตรงหน้าด้วยท่าทางอันมั่นคง ทว่าในใจนั้นกลับร่ำร้องขอชีวิต มิรู้ว้าหลังจาก

วันนี้ตนจะยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่

‘ผ่าบาทนะผ่าบาท เห็นทีว่าข้าคงไม่มีโอกาสกลับแคว้นฉินทั้งที่ยังมีลมหายใจ’

ทั่วทั้งห้องโถงตกอยู่ในความเงียบสงัดจนวังเวง คาดว่ายามนี้หากมีผู้ใดทำเข็มตกลักเล่มหนึ่ง คงได้ยินกันทั่วห้อง

สาม
งานเลี้ยงรสขม

บรรยากาศที่อบอวลไปด้วยความยินดีแปรเปลี่ยนไปนับตั้งแต่บุรุษ แปลกหน้าจากต่างแคว้นก้าวเข้ามา มีหน้าซ้ำว่าจาที่ออกจากปากของรองเสนาบดีหนุ่มยังก่อให้เกิดความร้อนแรงที่มองไม่เห็นทว่าสัมผัสได้ซึ่งกระจายออกมาจากบุรุษในตระกูลโอวหยางทุกคน ไม่เว้นแม้แต่เด็กชายที่ยังไม่ทันได้เติบโต

มือแข็งแกร่งของเทวินจื่อเกือบจะลั่นเนื่องจากกลองไม้หอมที่ถูกยื่นออกไปยังไม่มีผู้ใดยื่นมือมารับเสียดิ ยามนี้หัวใจของเขาเหินห่างไปหมดแล้ว อย่างไรก็ตามอย่างไรสองเตี้ย่อมต้องเซ็นสรวงดวงวิญญาณเขาในปรภพด้วยของไหว้ชุดใหญ่

พยัคฆ์เจ้าของตำหนักมองสบตากับบุรุษแปลกหน้าจากต่างแคว้นที่กล่าวหาญราวกับกินดีหมีหัวใจเสื่อมา ถึงกับกล้าเหยียบถึงถิ่นในวันสำคัญของบุตรสาวผู้เป็นยอดดวงใจ ตำนานพยัคฆ์ไร้พ่ายของเขามิใช่ได้มาด้วยโชคช่วย หรือแคว้นฉินจะลืมนความยากลำบากที่ผ่านพ้นมาเสียแล้ว

หนึ่งพยัคฆ์ลอบสบตากับมังกรและจิ้งจอกไร้เงา พวกเขาสามคนที่

น้องมีหรือจะไม่รับรู้ถึงหัวใจของกันและกัน ร่วมรบเคียงบ่า เขยิบบ่าหยาดโลหิตคัตรูมาตั้งเท่าไร มีหรือเพียงเท่านี้จะดูเจตนาผู้อื่นไม่ออก แต่มีเพียงอดีตมังกรเฒ่าที่มีได้มีปฏิริยาใด ด้วยผ่านพันวิกฤติมากมายหลายครั้ง เรื่องราวแค่นี้จะนับเป็นอันใดได้

ใบหน้าบดเคี้ยวเคียดขริมบดเคี้ยวโศกคล้ายราวกับจะถูกรุมสังหารไปในพริบตาของอาคันตุกะจากแดนไกล ทำให้หัวใจอันอ่อนโยนมีเมตตาของสาวน้อยที่เพิ่งจะปักปิ่นเกิดความสงสาร แต่นางหารู้ไม่ว่าความสงสารของนางในวันนี้ จะนำพาชีวิตของนางให้เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

“ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี” ความกตัตันในห้องโถงเพิ่มขึ้นอีกคราเมื่อสิ้นเสียงของสตรีคนสำคัญ

โอวหยางไปเพิ่งตัดสินใจรับของขวัญจากแคว้นฉิน นางไม่อาจปล่อยให้บิดาแผ้วถางอาหารออกมาไปกว่านี้อีกแล้ว มิเช่นนั้นคนในห้องโถงแห่งนี้อาจขาดใจตายได้ บิดาของนางหาใช่บุรุษธรรมดาสามัญ ความรู้สึกอันยิ่งใหญ่ของบิดาราวกับเปลวเพลิงที่อาจเผาผลาญทุกสิ่งอย่างได้ในพริบตา ในอดีตโทษะของบิดาได้แผดผลาญจนตระกูลหลิวของอดีตพระชายารอง หลิวมู่เหมียนสูญหายไป ในพริบตา ยังมีบุรุษตระกูลจางที่โง่งมหวังชมเหมงมารดาในยามที่ไร้บิดาเคียงข้าง โทษหัตถ์ของบุรุษผู้นั้นคือถูกเสด็จอาสาของนางโยนเข้าหอนายโลมชั้นต่ำ มีชีวิตอยู่ไม่สู้ตาย สิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับสตรีของตระกูลโอวหยาง เหล่าบุรุษย่อมไม่อาจนิ่งเฉย นางต้องจบเรื่องนี้อย่างรวดเร็วที่สุด มิเช่นนั้นบุรุษผู้นี้จะมีลมหายใจไม่ทันข้ามวัน

“ขอบคุณท่านหญิงขอรับ” มือแข็งแกร่งยื่นสิ่งสำคัญล้ำค่าที่ซ่อนเต๋ไว้วางใจให้เขาเป็นผู้นำมาส่งมอบด้วยตนเอง

ในที่สุดกลองไม้หอมถูกส่งมอบแต่สตรีคนสำคัญของแคว้น เหวินจื่อถอนหายใจอย่างโล่งอก แม้ตายยามนี้เขาก็ไม่นึกเสียดายชีวิต ภารกิจของเขาสำเร็จแล้ว เขาได้ทำหน้าที่ของสหายลู่วิ่ง ถึงเวลาที่มังกรเดียวดายผู้นั้นจะพบกับความสุขเสียที รongเสนาบดีหนุ่มถอยออกมาก่อนจะถวายน

ความเคารพต่อองค์ประมุขของแคว้น พร้อมกับแจ้งกำหนดการเสด็จเยือนของฮ่องเต้แห่งแคว้นฉิน

“ปีนี้ฮ่องเต้จะเสด็จมาถวายของขวัญต่อฝ่าบาทด้วยตนเองพะยะค่ะ” วาจานั่นหนักแน่นดุจหินผาของรองเสนาบดีหนุ่มตอกย้ำถึงความสำคัญของของขวัญพระราชทาน เหล่าบุรุษตระกูลโอวหยางต่างหัวใจสั่นไหว เกิดความไม่ยินยอมโดยไม่ได้นัดหมาย ทว่าไม่ใช่กับเหล่าบุรุษและสตรีไม่ได้รับเชิญที่อยู่ในห้องโถง คนพวกนั้นต่างยินดีกับข่าวคราวการมาเยือนของอาคันตุกะผู้สูงศักดิ์ ก็ใครเล่าจะไม่ให้ความสำคัญ ในเมื่อมังกรแคว้นฉินผู้นั้นยังไม่มีสตรีในดวงใจ ตำแหน่งของเฮาของแคว้นฉินยังคงว่างอยู่ มงกุฎหงส์ยังไม่มีผู้ใดได้ครอบครอง มีคำเล่าลือว่าวังหลังของพระองค์ยังว่างเปล่า ไม่มีพระสนมหรือนางในแม้แต่ผู้เดียว วังหลังของแคว้นฉินยามนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือของไทเฮา นางเป็นมารดาขององค์ชายสามอดีตรัชทายาทฉินไปหลง

วังหลังแคว้นฉินในยามนี้หนทางสะดวก ขอเพียงคว้าหัวใจมังกรหนุ่มได้ย่อมได้ครอบครองวังหลังโดยไร้คู่แข่ง สตรีในวัยปักปิ่นและมารดาของพวกนางกำลังวางแผนการเพื่อไต่เต้าสู่บันไดแห่งสรวงสวรรค์ มีมารดาผู้ใดบ้างที่ไม่อยากเป็นแม่ยายของฮ่องเต้ต่อต่อไป หรือมีบิดาผู้ใดบ้างเล่าที่ไม่อยากเป็นพระสัสสุระของฮ่องเต้ มีตรูณีนางใดที่ไม่อยากเป็นนางหงส์เฉิดฉายเคียงบัลลังก์ หากผู้ใดเอ่ยปากว่าไม่ต้องการเห็นทีจงเป็นการกล่าววาจาไปปิดแล้ว

แคว้นฉินส่งของขวัญล้ำค่ามากมายมาถวายฮ่องเต้แห่งแคว้นหลงทุกปี เนื่องจากสำนักในบุญคุณที่เคยช่วยเหลือเมื่อครั้งยังเป็นองค์ชายไร้นามและถูกตามล่าสังหารจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด สองแคว้นต่างถ้อยทีถ้อยอาศัย แม้ไม่ใช่บ้านพี่เมืองน้องเช่นแคว้นหยางที่มีสายสัมพันธ์ถึงสามชั้น แต่ยังไม่ไว้วางใจได้ว่า หากแคว้นหลงมีภัยแคว้นฉินยอมไม่อาจนิ่งเฉย บุญคุณช่วยชีวิตไม่อาจเพิกเฉย ทว่าถ้าเลือกได้ในยามนี้ฮ่องเต้โอวหยางเสวี่ยหลงคงอยากย้อนกลับไปแล้วปล่อยให้บุรุษหน้าเหม็นผู้นั้นนอนตายอยู่กลางป่า

เป็นเหยื่อให้แรงจิกกินซาก โทษฐานที่หาญกล้าส่งของขวัญให้หลานสาวของเขา ในความเป็นจริงเขาได้แต่รับทราบเท่านั้น บางทีบัลลังก์อันโอ่อ่าก็ทำให้เขาไม่สามารถทำอะไรได้ได้ตามใจปรารถนา

“อือ”

“กระหม่อมขอทูลลาพะยะค่ะ” หน้าที่เสร็จสิ้น คนรีบเร้นกาย เพราะไม่อยากอยู่เป็นเป้าให้สายตาที่มแทงจนร่างกายเป็นรูพรุน

คนจากไปแล้ว บรรยากาศในห้องโถงยังคงเงียบงัน จนกระทั่งเสียงแว่วหวานของซินห้วงเพยปลุกให้ทุกคนตื่นจากภวังค์ความคิดของตนเอง

“ขอเชิญทุกท่านสำราญใจกับอาหารและดนตรีที่ทางเราเตรียมไว้ให้” หลี่ฮู่ฮู่จื่อไม่อยากให้งานเลี้ยงฉลองในวันสำคัญของบุตรสาวมีรสขมไปมากกว่านี้ พระสวามีของนางเริ่มแผ่รังสีกดดันออกมามากจนเกินไป

ดนตรีเริ่มบรรเลงทันทีที่ได้รับสัญญาณจากนาง อาหารเลิศรสเริ่มแจกจ่ายตามโต๊ะ ทว่าในงานเลี้ยงกลับไร้เงาบุรุษตระกูลโอวหยาง ทุกคนต่างเร้นกายอย่างเงียบงัน หลี่ฮู่ฮู่จื่อมิใช่จะไม่สังเกตเห็น จำต้องปล่อยเลยตามเลย ไม่เช่นนั้นงานเลี้ยงของบุตรสาวคงล่มไม่เป็นท่า อย่าคิดว่ามีแต่บิดาเสด็จลู่และเสด็จจวาที่หายไป แม้กระทั่งบุรุษรุ่นหลัง เหล่าพี่ชายน้องชายก็หายไปด้วย

ห้องทรงงานของเจ้าของวังพยัคฆ์เหนียวนี้กำลังเข้มข้น

บุรุษที่หนึ่ง : ข้าจะส่งคนไปลอบสังหารมันก่อนออกจากแคว้นหลง

บุรุษที่สอง : ไม่ได้ ทำเช่นนั้นผู้คนจะประณามแคว้นของเรา

บุรุษที่สาม : เรื่องนี้ง่ายมาก ข้าจะให้คนของข้าที่ยิงธนูได้แม่นยำในระยะไกล รอให้มันข้ามแคว้นไปก่อนแล้วค่อยลงมือก็ยังไม่สาย

สรุปผลการประชุมระดับแคว้นในวันนี้ : ตกกลางตามนี้

ห้องหนังสือของชื่อจื่อ

บุรุษเขาวัวยหนึ่ง : พวกเราจะทำเช่นไรกันดี ข้าไม่ยอมให้ผู้ใดมา
ล่อลวงพี่หญิงเฟิงเป็นอันขาด

บุรุษเขาวัวยสอง : ใจเย็น พวกเราต้องค่อยๆ คิด ยังพอมีเวลา

บุรุษเขาวัวยสาม : เรื่องนี้เราต้องใคร่ครวญอย่างรอบคอบเพราะ
อีกฝ่ายไม่ใช่พื้นที่ไร้ไฟ

บุรุษเขาวัวยหนึ่ง : ต่อให้มันยิ่งใหญ่มาจากไหนข้าก็ไม่กลัว บังอาจ
มายุ่งกับพี่สาวของข้า

เสียงบุรุษตัวเล็กอีกสามคนที่เหลือ : ลังหารมัน ลังหารมัน ตีมัน
ให้ตาย สามเสียงประสานอย่างพร้อมเพรียง

สำหรับอาหารเช้าของวังพยุภคัมเห็นในวันนี้บรรยากาศเต็มไปด้วย
ความอึดอัดและกดดัน ปกติช่วงเวลาอาหารเช้าจะเต็มไปด้วยความอบอุ่น
และสดใส เป็นช่วงเวลาสำหรับครอบครัวโดยแท้จริง แต่วันนี้กลับมิได้เป็น
เช่นนั้น เด็กๆ ต่างลอบส่งสายตาเป็นคำถามให้กัน ทว่าไม่มีใครกล้าเอ่ย
ปากถาม ทุกคนต่างทำตัวให้ดูเรียบร้อยที่สุด โดยเฉพาะสตรีวัยแรกแย้ม
ที่เพิ่งจะปักปิ่นไปเมื่อวาน โอวหยางไปเพิ่งยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดทุกคนจึง
ต้องดูเคร่งเครียดราวกับว่ามีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น เพียงแค่ช่องเต้าจากต่าง
แคว้นส่งของขวัญมาให้นางในวันปักปิ่น แต่ที่จริงแล้วอาจเป็นเพราะ
พระองค์กำลังจะเดินทางมาร่วมอวยพรเสด็จลุลงเท่านั้น

“เฟิ่งเออร์ หลังอาหารเช้าเข้าไปพบพ่อที่ห้องหนังสือด้วย”

“เจ้าคะ” คำสั่งสั้นๆ จากบิดาทำเอานางหวาดกลัวไปหมดแล้ว

“ลูกด้วยหรือไม่ขอรับ” โอวหยางไปหลงคู่แฝดเอ่ยปากถาม ทุกเรื่อง
ที่เกี่ยวกับนาง เขาย่อมต้องมีส่วนร่วมด้วยเสมอ

“ไม่ต้อง พ่อเพียงต้องการสอบถามบางอย่างจากนางเท่านั้น”

“ขอรับ” แผลดพี่ยิ้มให้กำลังใจน้องสาว แม้เขาจะคาดเดาเรื่องราวที่ บิดาจะเอ่ยถามนางได้ แต่ไม่ว่าคำตอบของนางจะเป็นอย่างไร เขาก็อยาก ให้นางมั่นใจว่า เบื้องหลังของนางจะมีพี่ชายคนนี้เป็นดั่งกำแพงให้เสมอ น้อง สาวของเขานั้นบางเวลาก็ฉลาดเฉลียวล้ำกว่าผู้ใด ทว่าเรื่องในโลกหล้ายังคงมี บางสิ่งที่ตรูนี้น้อยเช่นนางไม่อาจเข้าใจ

“พอกับแม่จะไปรอที่ห้อง เสร็จแล้วก็รีบตามไปเล่า”

“เจ้าคะ” เฟิงเฟิงรับคำบิดา

บิดากับมารดาที่เดินเคียงคู่กันเหมาะสมราวกับกิ่งทองใบหยก พวก นางห้าคนพี่น้องล้วนภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เกิดมาภายใต้ร่มเงาของบิดา และอ้อมแขนแห่งมารดาที่ดำหนักแห่งนี้

เฟิงเฟิงค้อมกายให้ทักท้วงคนสนิทของบิดาที่ยามนี้ชรามากแล้ว ก่อน จะเปิดประตูเข้าไปด้านในห้องหนังสือ ห้องนี้ในยามปกติบิดาจะทำงานด้าน เอกสาร หรือหารือเรื่องงานกับเหล่าแม่ทัพนายกองทั้งหลาย ถือเป็นพื้นที่ หวงห้าม มีเพียงมารดาเท่านั้นที่สามารถก้าวข้ามทุกข้อห้ามของบิดาได้ แต่ มารดาผู้อ่อนโยนของนางกลับไม่เคยทำเช่นนั้น หากวันใดที่พวกนางถูก เรียกมาพบยังห้องหนังสือ นั้นหมายความว่าพวกนางต้องเตรียมคำตอบที่ ถูกใจสำหรับคำถามมากมายของบิดา ดังนั้นห้องนี้จึงเป็นเสมือนห้องสังหาร สำหรับบุตรทุกคน

“เฟิงเออร์นี่คือสิ่งใด เจ้าจงตอบพ่อมาให้ละเอียด” กลองไม้หอม เจ้าปัญหาถูกวางลงบนโต๊ะ

“ลูกก็ไม่ทราบเจ้าคะ” เฟิงเฟิงตอบตามตรง ในวังพยัคฆ์เหินแห่งนี้ โทษหัตถ์ที่ไม่อาจให้อภัยได้นั้นคือการโกหก

“เหตุใดคนผู้นั้นจึงส่งของขวัญมาให้เจ้า” ซินอ่องถามบุตรสาวด้วย น้ำเสียงเรียบเฉยไม่มีวีแววของโทสะ

“ลูกไม่ทราบจริงๆ นะเจ้าคะ” นางยืนยันด้วยแวนตาบริสุทธิ์

“เช่นนั้นตอบพ่อมาสักคำ เจ้ารู้จักคนผู้นั้นหรือไม่”

“คนผู้นั้นที่ท่านพ่อกล่าวถึงเขาคือใครหรือเจ้าคะ” เฟิงเฟิงเริ่มนึกสงสัยว่าคนผู้นั้นคือใคร สำคัญอย่างไรจึงสามารถบั่นหัวบิดาของนางได้

“ฮ่องเต้แห่งแคว้นฉิน ฉินไป๋หู่” โอวหยางเสวี่ยหมิงไม่อยากจะเอ่ยนามของศัตรูหัวใจที่ไม่มีสิ่งใดเทียบเท่ากับเขาได้

“ไม่นี่เจ้าคะ ลู่มั่นใจว่าไม่เคยรู้จักพระองค์มาก่อน”

“ลองนึกดูให้ดีเสียก่อนแล้วค่อยตอบพ่อ” โอวหยางเสวี่ยหมิงสบตา กับภรรยา บุตรของพวกเขาทุกคนล้วนไม่เคยโกหก

“ลู่มั่นใจที่สุดเจ้าคะ” เฟิงเฟิงยืนยันด้วยท่าทางมั่นใจ

“เช่นนั้นพ่อจำเป็นต้องเปิดกล่องเจ้าปัญหาที่ดูเสียแล้ว” พยัคฆ์ไร้พ่ายเปิดกล่องไม้หอมเจ้าปัญหาเพื่อให้คลายสงสัย เมื่อเปิดออกมาสิ่งที่ได้เห็นประจักษ์แก่สายตากลับทำให้เขาถึงกับพูดไม่ออก

“นะ...นี่มัน...” หลี่ซู่ยี่อุทานได้เพียงเท่านี้ นางยกมือเรียวงามขึ้น มาปิดปากด้วยความคาดไม่ถึง ในกล่องไม้หอมอันวิจิตรบรรจงปรากฏเป็น ปักผมรูปนางพญาหงส์ที่แกะสลักจากปะการังสีแดงคาบไข่มุกหัวใจมังกร สีขาว ดวงตาหงส์แดงประดับด้วยนิลราวกับดวงตาพยัคฆ์กำลังจ้องตะปบเหยื่อ สิ่งล้ำค่าควรเมืองเช่นนั้นเหตุใดฮ่องเต้ผู้นั้นจึงมอบให้บุตรสาวของนาง

“ยังมีกล่องนี้” โอวหยางเสวี่ยหมิงหยิบกล่องเล็กที่วางอยู่เคียงข้างกัน ในกล่องไม้หอมขึ้นมาเปิด สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาทำให้เลือดในกายทุกหยดของเขาระงับไปชั่วครู่ นี่มันเป็นจำลองของบุตรสาวเขาไม่ผิดแน่ แล้วเหตุใดถึงมาปรากฏอยู่ที่นี้ได้

“ปีนี้เหตุใดจึงดูเหมือนปีนของเฟิงเอ๋อร์ราวกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกันเลยเล่า แต่มีขนาดเล็กกว่าราวกับเป็นปีนปักผมยผมของเด็กน้อย” หลี่ซู่ยี่เอ่ยเสียงแผ่วเบาคล้ายกระซิบกับตนเอง

“นี่...” เสียงอุทานของเฟิงเฟิงเรียกสายตาของบิดามารดาให้หันกลับมาจับจ้องที่ตัวนางในทันที

“จำลองนึกดูให้ดี แล้วเล่าให้แม่ฟังอย่างละเอียด” หลี่ซู่ยู่จื่อจับมือบุตรสาวมากอบกุ่มเอาไว้แล้วลูบไล้หลังมือเบาๆ เพื่อให้บุตรสาวคลายความกังวล

“ใช่แล้วเจ้าคะ ลูกนึกออกแล้ว ปีนปักผมรูปนกน้อยกำลังสยายปีกเล็กๆ เพื่อหัดบินนี้ เสด็จป้ามอบให้ลูก ตอนนั้นดูเหมือนลูกจะอายุราวเจ็ดปี” เฟิงเฟิงครุ่นคิดถึงเรื่องเมื่อครั้งในอดีต

“แล้วอย่างไรต่อ” ซินอ๋องแทบจะอดใจรอไม่ไหวจึงต้องเอ่ยปากถาม

“ใจเย็นๆ เจ้าคะท่านพี่ ให้ลูกค่อยๆ นึก เรื่องราวผ่านมามากหลายปี นางอาจจะลืมเลือนไปบ้าง” พระชายาคงนามลูบมือสามีแผ่วเบาเพื่อปลอบโยนให้อีกฝ่ายคลายความร้อใจ หากเป็นเรื่องของบุตรสาวคนนี้แล้ว สามีของนางล้วนยากที่จะปล่อยผ่าน

“ท่านแม่จำเรื่องเมื่อคราวที่พวกเราเดินทางไปเมืองเสวียใต้หรือไม่ เจ้าคะ ตอนนั้นพอถึงช่วงเหมันตฤดู ท่านแม่จะพาพวกเราไปพักผ่อนที่เมืองเสวีย ครั้งนั้นแคว้นหยางของท่านพ่อบุญธรรมกำลังมีการเฉลิมฉลอง ท่านแม่บุญธรรมคลอดน้องชายคนที่สาม และมีงานเฉลิมฉลองถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน คราวนั้นท่านพ่อติดราชการสำคัญจึงไม่อาจไปกับพวกเราได้” เฟิงเฟิงส่งสายตาน้อยอกน้อยใจไปให้บิดา

“ครานั้นเพียงครั้งเดียวลูกรักที่พ่อไม่ได้ไปด้วย” ซินอ๋องที่เข้าศึกต่างหวาดกลัวตั้งเห็นพญามัจจุราช ยามนี้กำลังส่งสายตาอบอุ่นให้แก่บุตรสาว มือหนาเอี่ยมมือไปลูบศีรษะบุตรสาวด้วยความรักที่เปี่ยมล้น ไม่นานหากไม่ได้บุตรสาวคนนี้ ภรรยาคนงามอาจจะไม่ยอมให้ภัยเขาก้ได้

“แม่จำได้แล้ว” หลี่ซู่ยู่จื่อยกยิ้มเมื่อคิดถึงเรื่องราวความหลังครานั้น ยามเดินทางไปนางยังไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่ก็พยายามระมัดระวังตนเองเป็นอย่างดี เมื่อเดินทางกลับมาถึงวังพัยค์เห็นจึงได้เรียกหมอลวงประจำตำหนักเข้ามาตรวจร่างกายและได้รับข่าวดี นางตั้งครวั และครั้งนี้ตำหนักพัยค์เห็นก็มีดอกไม้แบ่งบานอีกครั้ง นางได้ให้กำเนิดบุตรสาว

“แม่จำได้แล้ว”

“ครั้งนั้นลูกได้พบกับเจียงซื่อที่ยังเป็นเพียงเด็กชายตัวน้อยหน้าตา มอมแมม” ยามนี้เจียงซื่อตัวน้อยในวันวานกลับกลายเป็นองครักษ์ข้าง ภายที่ซื่อสัตย์ อีกทั้งเจียงฮวาผู้เป็นน้องสาวยังเป็นนางกำนัลคนสนิทของ นางอีกด้วย

“วันนั้นดูเหมือนว่าลูกได้ช่วยเหลือเขาเอาไว้ใช่หรือไม่” พระชายาคน งามของตำหนักพยัคฆ์เห็นกำลังลำดับเรื่องราว

“เจ้าคะ เจียงซื่อในตอนนั้น เพื่อหาเงินไปซื้อยาให้มารดาที่กำลังป่วย หนัก จึงตัดสินใจวิ่งราวถุงเงินของผู้อื่น แล้วถูกจับ เจ้าของถุงเงินใบนั้น จับได้และกำลังจะส่งตัวเจียงซื่อให้ทางการเพื่อรับโทษ ลูกไปพบเข้าจึงเกิด ความสงสารเลยเอ่ยปากขอร้องท่านลุงผู้หนึ่ง จนในที่สุดยอมละเว้นเจียงซื่อ” เพิ่งเพิ่งก้มหน้าลงเพื่อหลบสายตาดูตามารดาที่จับจ้องมา นางเพิ่งจะสำนึก ได้ว่าเหตุใดท่านลุงผู้หนึ่งจึงยอมละเว้นเจียงซื่อ

“เขาใจดีถึงปานนั้น ยอมปล่อยคนโดยไม่เรียกร้องสิ่งใด” ในฐานะ

ของคนที่ผ่านโลกมาก่อน เจ้าของตำหนักพยัคฆ์เห็นย่อมรู้ว่าในโลกหล้า
ล้วนไม่มีสิ่งใดได้มาโดยไม่มีสิ่งแลกเปลี่ยน ไม่มีผู้ใดยอมสูญเสียประโยชน์
หากไม่มีสิ่งตอบแทนที่ต้องการ

“ไม่ใช่เช่นนั้นเจ้าค่ะ” เสียงของเฟิงเฟิงในยามนี้แผ่วเบาจนแทบจะ
ไม่ได้ยิน

“ว่าอย่างไรเฟิงเออร์” พยัคฆ์หนุ่มจอมหวงของอยากรู้ใจแทบจะขาด
แล้วว่าเจ้างูพลัดถิ่นนั้นต้องการสิ่งใดจากบุตรสาวของเขา

“วันนั้นลูกไม่ได้พกถุงเงินไปเจ้าค่ะ มัวแต่หลบหลีกผู้ติดตามของ
ท่านแม่จึงไม่ทันได้เอาสิ่งของมีค่าอันใดออกไป”

เมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว อย่างไรก็ตามก็ไม้อาจปกปิดความผิดเอาไว้
ได้อีก ให้พวกท่านรู้จากปากของนางในวันนี้ดีกว่าที่จะได้รับรู้จากผู้อื่นใน
ภายหลัง

“แล้วเจ้าให้สิ่งใดแลกเปลี่ยน” หลีฮู่ยี่จื่อถามบุตรสาวด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน ทว่าสัญชาตญาณระวังภัยในหัวของนางกลับส่งเสียงร้องเตือน
ดังระงม นางรับรู้ได้ว่าเรื่องราวในคราวนี้อาจใหญ่โตจนนางกับพระสวามี
ไม่อาจเปลี่ยนแปลงชะตาของบุตรสาวได้

“วันนั้นสิ่งที่ลูกมีติดตัวไปก็มีหยกที่ท่านพ่อให้ไว้ แต่ท่านพ่อได้กำชับ
เอาไว้ว่ามอบให้แก่ผู้ใดไม่ได้ ลูกจำได้ดี ท่านพ่อบอกว่าเป็นหัวใจของท่าน
พ่อ หากให้ไปท่านพ่อคงเสียใจมาก อีกทั้งป้ายหยกของท่านแม่ก็ให้ใคร
ไม่ได้ ท่านแม่บอกว่ามันสำคัญมากสำหรับลูกเมื่อโตขึ้น” เฟิงเฟิงยังจดจำ
ได้ถึงความลำบากใจในครั้งนั้น

“เช่นนั้นเจ้าไม่ได้ให้สิ่งใดเขาไปใช้หรือไม่” โอวหยางเสวี่ยหมิงยิ้ม
กว้างด้วยความโล่งใจ ในที่สุดบุตรสาวของเขาก็ไม่ได้มอบสิ่งของของตน
ให้แก่ผู้ใด

“ท่านลุงผู้นั้นจึงขอร้องปิ่นปักผมเล็กน้อยที่อยู่บนมวยผมของลูกเจ้าค่ะ”
สิ้นเสียงของเฟิงเฟิง บิดากับมารดาต่างก็อุทานออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้

นัดหมาย

“เจ้ามอบปิ่นปักผมให้บุรุษ”

“เจ้าคะ ปิ่นปักผมอันนั้นเสด็จป้าของเฮาเพิ่งจะมอบให้ลูกก่อนจะออกเดินทางไปเมืองเสวีย”

“ลูกรัก เจ้ารู้หรือไม่ว่าเครื่องประดับทุกชิ้นของเจ้า ไม่ว่าจะถูกลักทำจากตำหนักพยัคฆ์เหิน หรือส่งมอบมาจากที่ใด ล้วนมีชื่อของเจ้าสลักอยู่ทั้งสิ้น” หลี่ซู่ยี้จื่อกล่าวกับบุตรสาวด้วยสีหน้าอ่อนโยนทั้งที่หัวใจของนางในยามนี้ร้อนรนดุจมีกองเพลิงสุมอยู่ด้านใน

“ตอนนั้นลูกยังไม่ทราบเจ้าคะ”

“แล้วท่านลุงผู้นั้นว่าอย่างไรอีกบ้าง” หลี่ซู่ยี้จื่อถามต่อเมื่อเห็นว่ายามนี้เจ้าของตำหนักกล่าวสิ่งใดไม่ออกเสียแล้ว ในใจนี้ก็อยากสังหารเจ้างูดินนั้นเสียจะได้หมดปัญหาไป

“ท่านลุงผู้นั้นมอบของบางอย่างให้ลูกเจ้าคะ” เฟิงเฟิงตอบมารดาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ของที่บุรุษผู้หนึ่งมอบให้แก่เด็กน้อยวัยเจ็ดปีจะนับเป็นอันใดได้

“ของสิ่งนั้นอยู่ที่ใด ขอแม่ดูได้หรือไม่”

“ลูกจำไม่ได้แล้วเจ้าคะ ไม่แน่ใจว่าเก็บมันเอาไว้ที่ใด แต่ถ้าท่านแม่อยากดูลูกจะกลับไปค้นหาให้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ” เฟิงเฟิงลุกขึ้นยืนเตรียมจะหันกายจากไป ทว่ามารดากลับจับมือของนางเอาไว้เสียก่อน

“ก่อนจากไปเขาได้กล่าวสิ่งใดอีกหรือไม่”

“ไม่ได้กล่าวสิ่งใดเจ้าคะ” เฟิงเฟิงตอบมารดาพลางครุ่นคิดว่ายังมีสิ่งใดที่นางหลงลืมไปอีกหรือไม่

“เช่นนั้นเจ้าไปพักผ่อนเถิด หากหาของสิ่งนั้นพบค่อยเอามาให้แม่ดู” หลี่ซู่ยี้จื่อตอบหลังมีบุตรสาวเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจอย่างโล่งอก บางทีนางอาจคิดมากไปเองก็ได้ หรือบางทีสัญชาตญาณระวังภัยของนางอาจเลื่อมถอย

“อ้อ ลูกคิดออกแล้วเจ้าค่ะ” ก่อนออกจากห้องหนังสือนางพลันนึก
ขึ้นได้ จึงหันกายกลับมาบอกต่อบิดามารดา

“ว่า” หัวใจของผู้เป็นบิดามารดาพลันตื่นตีกटक

“ท่านลุงผู้นั้นกล่าวว่า สิ่งนี้ข้ามอบมันให้แก่เจ้า เก็บเอาไว้ให้ตี ปัก
ปิ่นแล้วข้าจะมารับ”

“รับไปไหน/รับไปทำไม” หัวใจของผู้ให้กำเนิดทั้งสองเหมือนถูกควัก
ออกจากอก

“รับไปเป็นของเฮาเจ้าค่ะ” คำตอบสั้นๆ ของบุตรสาวทำเอาพระชายา
คนงามถึงกับเป็นลมหมดสติ

“ท่านแม่”

“น้องหญิง”

ยามนี้ตำหนักพยัคฆ์เห็นจึงเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

ยามอยู่² เมื่อพระชายาสิ้นแล้ว คนแรกที่นางเรียกหาย่อมต้องเป็น
บุตรสาวที่เป็นต้นเหตุให้นางตกใจจนสิ้นสติไป

“ท่านพี่เจ้าคะ เฟิงเออร์เล่า นางอยู่ไหน” ซินอ่องโหวหยางเสวี่ยหมิง
ประคองพระชายาลูกขึ้นนั่งอย่างอ่อนโยน หากย้อนกลับไปเมื่อครั้งอดีต
ภาพเช่นนี้บุคคลใดก็ลืบทัวของเขาย่อมไม่คิดฝันว่าจะได้เห็น ทว่ายามนี้พวก
เขาย่อมได้เห็นจนซาชินเสียแล้ว บุรุษผู้เป็นถึงจอมทัพแห่งแคว้นเช่นเขาได้
มอบหัวใจให้แก่สตรีตรงหน้าไปหมดสิ้นแล้ว ความอ่อนโยนที่ซุกซ่อนความ
แข็งเกร่งเอาไว้ภายในของนางนั้นได้ลบลายพยัคฆ์จนเป็นตำนานให้ผู้คน
กล่าวขานไปทั่วแคว้น

“น้องหญิง เหตุใดเจ้าไม่พักผ่อนเสียก่อนเล่า หากดีขึ้นมาแล้วค่อยเรียก
หาเจ้าตัวแสบก็ยังไม่สาย พี่เป็นห่วงเจ้ายิ่งนักรู้หรือไม่ว่” ฝ่ามือหยาบกระด้าง
ของซินอ่องลูบไล้ใบหน้าของภรรยาอย่างหวังใย ความรู้สึกของเขาบ่งบอก

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น.

ผ่านดวงตาให้นางสัมผัสได้

“น้องไม่เป็นไรเจ้าคะ ขอขอบคุณท่านพี่ที่ห่วงใย ยามนี้ห้องร้อนใจนัก
อยากขออุชของสำคัญที่คนผู้นั้นมอบให้แก่เฟิ่งเอ๋อร์ของเรา ท่านพี่ช่วยจัดการ
ให้น้องได้หรือไม่เจ้าคะ” หลี่ชู่ยี่จื่อเงยหน้าขึ้นสบตาพระสวามี ดวงตาที่
งดงามดุจดวงดารากะพริบพร่างพราว มีหรือที่บุรุษของนางจะปฏิเสธได้
หากเป็นเมื่อก่อนนางคงไม่กล้าทำเช่นนี้ แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้
นางเพิ่มเติมความหวานให้แก่ชีวิตคู่เพื่อไม่ให้บุรุษเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย
ถึงแม้ว่าเขาจะรักเรามากเพียงใดก็ตาม

“ได้ เดี่ยวพี่จะจัดการให้ เจ้านั่งรอสักครู่” โอวหยางเสวี่ยหมิงเรียก
นางกำนัลข้างกายพระชายาให้เข้ามาปรนนิบัตินางต่อ ก่อนจะออกไปเรียก
บุตรสาว

“เจ้าคะ” หลี่ชู่ยี่จื่อยิ้มให้พระสวามีอย่างอ่อนหวาน

“เฟิ่งเอ๋อร์” เจ้าของตำหนักเรียกบุตรสาวตัวต้นเหตุ เมื่อเห็นเหล่าพี่
น้องนั่งเฝ้ารอกันอยู่หน้าห้องด้วยความห่วงใย ลูกๆ ของพวกเขาช่างน่ารัก
นัก แม้จะซุกซนกันไปบ้าง แต่มีเพียงหนนี้เท่านั้นที่ซุกซนจนเกินไป

“เจ้าคะท่านพ่อ” เฟิ่งเฟิ่งที่นั่งเฝ้าอาการป่วยของมารดาอยู่หน้าห้อง
พร้อมกับเหล่าพี่น้องรีบลุกขึ้นมาหาบิดา มิใช่ไม่รู้ว่าจะได้ก่อเรื่องใหญ่เสีย
แล้ว ในใจรู้สึกผิดมากมายที่ทำให้บิดากับมารดาต้องกังวลใจ มือเรียว
นุ่มนวลกอดแขนบิดาอย่างอออดอ่อน

“ลูกหาของสิ่งนั้นพบหรือไม่ รีบเอาไปแม่เจ้าดู นางจะได้หายร้อนใจ”

“ยังไม่ได้กลับไปหาเลยเจ้าคะ พอดีว่าท่านแม่เป็นลมลุกไม่กล้าหึ่ง
ไป” เฟิ่งเฟิ่งก้มหน้าลงด้วยความรู้สึกผิด นางไม่ได้หวั่นกลัวเรื่องการดูดำ
ว่ากล่าว หรือแม้แต่การลงโทษ สิ่งเดียวที่ทำให้นางเป็นทุกข์ได้ นั่นคือความ
ทุกข์ของบิดามารดา

“เช่นนั้นเจ้าก็รีบไปค้นหาเถิด ตอนนี้แม่ของพวกเจ้าฟื้นแล้ว ไม่ได้
เป็นอันใดมาก หากว่าหาพบแล้วให้รีบนำมาให้แม่เจ้าดู”

“เจ้าคะ” เฟิงเฟิงรับคำก่อนจะหันกายจากไป

“พี่จะไปช่วยหา” โอวหยางไปหลง พี่ชายคู่แข่งที่ยามนี้เป็นผู้ดูแลเหล่าพี่น้องแทนบิดามารดา อยากให้น้องสาวพบเจอของสิ่งนั้นโดยเร็วที่สุด

“ข้าก็ด้วยขอรับ” สองหนุ่มโอวหยางไปอวีนกับโอวหยางไปหู่อาสาพร้อมกัน

“ข้าก็ด้วยเจ้าคะ” โอวหยางไปชิงน้องสาวคนสุดท้ายของบ้านยอมไม่น้อยหน้า

“พี่สาวขอบคุณพวกเจ้า แต่ว่าหากรื้อค้นมากเกินไปจะทำให้ยิ่งหายากมากขึ้น พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่” เฟิงเฟิงรู้สึกตื่นตันในหัวใจกับความรักที่เหล่าพี่น้องมีให้นาง

“เข้าใจเจ้าคะ / เข้าใจขอรับ”

“เช่นนั้นพวกเจ้านั่งรอพี่อยู่ที่นี่ หากท่านแม่ไม่สบายไปอีกพวกเจ้ารีบไปบอกพี่สาวรู้หรือไม่”

“เจ้าคะ / ขอรับ พวกเราจะรีบไปบอกพี่สาว”

“เด็กดี” เฟิงเฟิงลูบศีรษะน้องสาวตัวน้อย

“ไปกันเถิดเจ้าคะพี่ใหญ่”

สองหนุ่มสาวเร่งรีบไปค้นหาสิ่งของสำคัญที่ก่อให้เกิดเรื่องราวุ่นวาย

“พวกเจ้าอยากเข้าไปเยี่ยมท่านแม่หรือไม่” ซินอ๋องเอ่ยปากถามเพราะเห็นสามพี่น้องมีสีหน้าหงอยเหงาเมื่อพี่สาวกับพี่ชายใหญ่ลืบทา

“อยากเจ้าคะ / อยากขอรับ” โอวหยางไปชิงโผเข้ากอดคอบิดาที่อ้าแขนรับ ส่วนโอวหยางไปอวีนกับโอวหยางไปหู่เดินตามหลัง เหตุใดพวกเขาจึงรู้สึกว้าบิตาเล่าเสียง บ้านอื่นเด็กชายเป็นใหญ่ ทว่าตำหนักพยัคฆ์เหินห่างนี้สตรีทุกนางล้วนแล้วแต่เป็นใหญ่ทั้งสิ้น มารดาใหญ่อันดับหนึ่ง พี่สาวใหญ่อันดับสอง และใหญ่อันดับสามคือเจ้าตัวน้อยโอวหยางไปชิง โชคดีที่สตรีทั้งสามล้วนแล้วแต่เป็นที่รักของพวกเขาด้วยเช่นกัน

“ท่านแม่ยังต้องพักผ่อน พ่อจะให้พวกเจ้าเข้าไปให้กำลังใจท่านแม่

สักครู่ แล้วค่อยออกมาเจอพี่ชายพี่สาว ดีหรือไม่” ซินอ่องกล่าวกับบุตรสาว
ตัวน้อยอย่างอ่อนโยน

“เจ้าคะท่านพ่อ” โอวหยางไปซิงซบอกรุ่นของบิดา หัวเล็กลง ของนาง
ฉู่เถ ไนางซิ่นชอบมันยิ่งนัก แต่ชอบน้อยกว่าอกนุ่มนวลและหอมกรุ่นของ
มารดา

“...” โอวหยางไปวีน

“...” โอวหยางไปหู่

ทั้งสองต่างส่งยิ้มชมชื่นให้กัน บ้านอื่นไม่รู้่ว่าพวกเขาปฏิบัติกับลูก
หลานอย่างไร แต่ที่นั้บุตรชายล้วนถูกฝึกฝนอย่างเข้มงวด เพื่อปกป้องสอง
สิ่งที่พวกเขารักยิ่งกว่าชีวิต หนึ่งคือแผ่นดิน สองคือครอบครัว หากพวก
เขาอ่อนแอแผ่นดินที่รักจะถูกแย่งชิง ครอบครัวที่เป็นดั่งหัวใจจะถูกผู้อื่น
ทำร้าย พี่สาวน้องสาวจะถูกข่มเหง นี่เป็นเหตุผลที่พวกเขาต้องถูกฝึกอย่าง
หนัก

ส่วนบุตรสาวทั้งสองเป็นดั่งดอกไม้ที่แบ่งบาน งดงาม เป็นเสมือน
น้ำหวานที่คอยรินรดจิตใจเมื่อพวกเขาอ่อนล้า เสียงหวานๆ ของพวกนาง
ทำให้พวกเขามีกำลังใจในการฝึกฝน อีกทั้งอาหารคาวหวานที่พวกนาง
ปรนเปรอทำให้เขาอิ่มท้องและอิ่มใจ ความรักและห่วงใยที่พวกนางมีให้
ทำให้หัวใจของพวกเขาอบอุ่น แข็งแรง เช่นนี้จะไม่แพ้ลิขีฟเพื่อพวกนาง
ได้อย่างไร

ท่านอ่องกับพระชายาริษรดเข้าวังหลวงเมื่อได้สิ่งของที่ฮ่องเต้แคว้น
ฉินมอบให้แก่บุตรสาวของตน คนผู้นั้นถึงกับมอบหยกมั่งกรห้าเล็บสลัก
พระนามฉินไปหู่ให้แก่เด็กหญิงวัยเจ็ดปี นีมีใช้ว่าเป็นการหลอกลวงผู้เยาว์
หรือหรือ

“วันนี้พวกลูกทุกคนห้ามออกนอกตำหนักเป็นอันขาดเข้าใจหรือไม่”
หลี่ฮู่ยี่จื่อสั่งความกับบุตรชายบุตรสาว ยามนี้นางปวดศีรษะยิ่งนัก จำเป็น
ต้องเร่งรีบหาทางออกเรื่องบุตรสาวคนโตเสียก่อน มิเช่นนั้นเรื่องราวนี้อาจ
บานปลายใหญ่โตไปได้ จำต้องหักใจจำกัดให้บุตรชายบุตรสาวอยู่แต่ใน
ตำหนัก ใครจะว่านางล่อมคอกที่หลังก็ช่างเถิด ดีกว่าให้เจ้าเด็กเนื้อหอม
พวกนี้ไปรับฝากเลี้ยงของแทนตัวผู้อื่นมาอีก

“อาหลง แม่ฝากดูแลน้องๆ ด้วยนะลูก”

“ขอรับท่านแม่ ลูกจะดูแลน้องๆ ให้ดี พวกท่านไม่ต้องเป็นห่วงนะ
ขอรับ” โอวหยางไปหลงโตพอที่จะรับรู้ความลำบากใจของเรื่องราวในครั้งนี้
ได้ดี ทว่าเรื่องราวได้ล่วงเลยมาจนถึงยามนี้แล้ว ไม่อาจย้อนเวลากลับไป

แก้ไขได้ คงได้แต่ยอมและหาวิถีทางแก้ปัญหอย่างดีที่สุดเพื่อไม่ให้น้องสาวที่รักยิ่งต้องถูกส่งไปไกลถึงแคว้นฉิน แม้ตัวเขาจะรู้ว่าเรื่องนี้บิดาผู้ทีหลงใหลบุตรสาวจนผู้คนเล่าลือไปทั่วแคว้นไม่มีวันยินยอม มีอีกหลายวิถีที่จะจัดการกับเรื่องนี้ ยกเว้นเสียแต่เจ้าปีศาจน้อยโอวหยางไปเฟิงจะยินดีไปด้วยตนเอง นั้นยอมเป็นเรื่องราวในวันข้างหน้า สำหรับตัวเขานั้นหากว่าน้องสาวยินดีเขายอมไม่ขัด แต่ถ้านางไม่ยินยอมแล้วไซ้ เขาเป็นผู้หนึ่งที่จะกระโดดเข้าขวางจนสุดตัวแม้ว่าจะต้องแลกกับสิ่งใดก็ตาม

“เฟิงเฟิง อยู่แต่เรือนหะลูก หากมีผู้ใดมาหาให้อาหลงรับหน้าไป”

“เจ้าคะท่านแม่” เฟิงเฟิงรับคำสั่งเสียงอ่อน นางได้แต่ขอโทษบิดามารดาในใจอย่างรู้สึกผิด ทั้งที่นางไม่ได้ตั้งใจหว่าก็เป็นต้นเหตุให้บิดามารดาต้องวิตกกังวล ถึงพวกท่านจะไม่ได้เอ่ยปากตำหนิแม่เพียงครั้งคำก็ตาม

“เช่นนั้นแม่จะรีบไปรีบกลับ” หลี่ฮู่ยี่รีบเข้าวังหลวงเพื่อหารือกับพี่สะใภ้ของพระสวามี ส่วนตัวพระสวามีก็เข้าพบฮ่องเต้เพื่อรายงานถึงเรื่องราวเมื่อเจ็ดปีก่อน

“ถวายพระพรเสด็จแม่เพคะ ขอพระองค์ทรงอายุยืนพันปี พันๆ ปีเพคะ” หลี่ฮู่ยี่ถือถวายพระพรมารดาของพระสวามีที่มารอฟังข่าวเรื่องของหลานสาวสุดที่รักที่ตำหนักของฮ่องเฮา

“ลูกขึ้นเถิดลูกสะใภ้” อดีตฮ่องเฮาฟางลี่หงสายหน้าให้แก่ความเคร่งครัดของลูกสะใภ้ ทั้งที่นางได้กล่าวเอาไว้หลายครั้งแล้วในเรื่องของพิธีการต่างๆ ให้ละเว้นไปเมื่ออยู่ตามลำพัง

“ถวายพระพรฮ่องเฮาเพคะ”

“ตามสบายเถิดน้องสะใภ้” ตงฟางเหยอิงโบท้อมให้ฮ่องสะใภ้ ยามนี้นางกังวลจนแทบจะนั่งไม่ติด ยังดีที่วันนี้มารดาของพระสวามีเสด็จมา ทั้งยังมีฮ่องสะใภ้สามของพระสวามีเข้ามาร่วมสนทนา วันนี้ตำหนักจิ้นเฟิงของนางจึงอบอุ่นเป็นพิเศษ

“การวะพี่สะใภ้เจ้าคะ” พระชายาของจวินอ่องหรือก็คือองค์ชายสาม

โอวหายงเฟิงเหล่ยคารวะพีสะไก้ที่มีสายสัมพันธ์สนิทแนบแน่นถึงสามชั้น เพราะมารดาของพีสะไก้นั้นเป็นน้องสาวร่วมบิดามารดาของอดีตฮ่องเต้หายงไท่หลงบิดาของนาง อีกทั้งเจ้าแฝดหงส์มังกร โอวหายงไปเฟิงกับโอวหายงไปหลงนั้น พี่ชายของนางซึ่งเป็นฮ่องเต้ของแคว้นหายงรับเป็นบุตรบุญธรรมตั้งแต่เมื่อครั้งที่พีสะไก้หนีอยู่จื่อหอบลูกเล็กทั้งสองไปยบิบนหนีพระสวามีไปจนถึงแคว้นหายง เรื่องนี้เป็นตำนานที่ฟังเท่าไรก็ไม่รู้เมื่อพีสะไก้ที่แสนอ่อนโยน แต่บทจะแข็งขืนก็ทำเอาพยัคฆ์ไร้พ่ายแทบจะต้องหลั่งน้ำตาเหมือนกัน

“คนแคว้นฉินได้ติดต่อมาหาอีกหรือไม่” อดีตฮ่องเต้เฮอเอ่ยถามด้วยความหวังใญ่

“ไม่ได้ติดต่อมาพะคะ” หลี่ฮู่จื่อตอบมารดาของพระสวามี

“เช่นนั้นเป็นไปได้ว่าคงมีแผนการที่จะหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเจรจาในวันงานพิธีเฉลิมฉลอง” ตงฟางเหยาอิงคาดการณ์ซึ่งไม่ได้ผิดไปจากความจริง

“นอกเหนือจากเรื่องปั้นปักผมแล้วยังมีเรื่องใดที่แม้อยู่ไม่รู้อีกหรือไม่เล่า ลูกสะไภ้” ประสพการณ์ที่สั่งสมมายามนั่งอยู่บนบัลลังก์หงส์ ทำให้นางต้องเอ่ยปากถาม

หลี่ฮู่จื่อยอมไม่ได้ปิดบัง เรื่องราวทั้งหลายถูกถ่ายทอดให้แก่ผู้เป็นใหญ่ในวังหลังทราบจนหมดสิ้น

“เรื่องราวทั้งหมดก็เป็นเช่นนี้พะคะ” หลี่ฮู่จื่อส่งหยกกลายมังกรที่ประเมินค่ามิได้ให้แก่มารดาของพระสวามี

“ถึงกับให้ของสำคัญแทนตัวเช่นนี้ ดูท่าแล้วยอมมีความตั้งใจมาตั้งแต่ต้น ไม่ใช่เหตุบังเอิญอย่างแน่นอน” อดีตฮ่องเต้แห่งแคว้นหลงรับหยกล้ำค่าจากมือลูกสะไภ้มาดู เหตุใดหลานสาวคนสำคัญของนางจึงต้องตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ หรือว่าเป็นโชคชะตาที่กำหนดมาแล้ว

“เสด็จแม่ก็คิดเช่นนั้นหรือพะคะ” เดิมทีหลี่ฮู่จื่อเข้าใจว่าตนคิดมาก

ไป ว่าบุรุษที่ดูอ่อนแอไร้พิษสงราวกับบัณฑิตผู้หนึ่งจะวางแผนเอาไว้ล่วงหน้า
ได้ยาวนานเช่นนี้

“เจ้าคิดว่า หากไม่ตั้งใจแล้วมังกรที่นั่งอยู่บนที่สูงมีหรือจะมอบของ
สำคัญเช่นนี้ให้แก่เด็กน้อยผู้หนึ่ง ย่อมเป็นไปได้”

“เช่นนี้แล้วเราจะทำอย่างไรต่อไปหรือเพคะเสด็จแม่” ตงฟางเหยอาอิง
มีคำตอบของตนเองอยู่ในใจสำหรับเรื่องราวในครั้งนี้ ทว่านางก็ยอมยก
ฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเสียก่อน

“ก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไป ย่อมต้องดูท่าทีของ
มังกรแห่งแคว้นฉินที่แสดงออกต่อหน้าผู้คนในงานวันพิธีเฉลิมฉลองเสีย
ก่อน หากท่าทีแสดงออกถึงความจริงใจและให้เกียรติ ไม่ได้คิดหักหาญ
น้ำใจหลานสาวของเรา นั้นย่อมเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่พวกเราต้องพิจารณา
กันอีกครั้ง”

“แล้วถ้า...” หลี่ชู่ยู่จื่อไม่ได้กล่าวจบ

“หากท่าทีของคนแคว้นฉินพาให้ระคายตา นั้นย่อมไม่มีการพิจารณา
ใดๆ ทั้งสิ้น แคว้นหลงของเราไม่ใช่เป็นเพียงเสือกระดาษ โอวหยางไปเฟิง
นางคือใคร นั่นคือท่านหญิงคนสำคัญของตำหนักพยัคฆ์เหิน อีกทั้งสมญา
นามพยัคฆ์ไร้พ่ายของชินอ๋องแห่งแคว้นหลงมิได้มาเพราะโชคช่วย มีหรือ
ที่จะปล่อยให้บุตรสาวที่ประคองเอาไว้กลางฝ่ามือถูกผู้อื่นรังแกได้ ยังมีบิดา
กับมารดาบุญธรรมของนางที่แคว้นหยางอีกเล่า กัลวาก็แต่เจ้าหนุ่มแคว้นฉิน
นั้นจะตกใจจนตายไปเสียก่อนเท่านั้น”

“เสด็จแม่ตรัสได้ถูกต้องแล้วเพคะ แคว้นหยางของเราไม่มีวันยอม
ให้ผู้ใดทำร้ายเฟิงเอ๋อร์อย่างแน่นอน หม่อมฉันขอเอาศีรษะเป็นประกัน”
อดีตองค์หญิงรองหยางไปอวี้ออกจากแคว้นหยางกล้าออกปากรับประกันแทน
พี่ชายได้ในทันที

ตงฟางเหยอาอิงได้แต่กอดยิ้มมุมปาก บางทีหลานสาวของนางอาจจะ
อภัพคู่ครองเพราะความรักที่มากเกินไปของคนในครอบครัวก็ได้

พวกเขาน่าจะเข้าใจผิดกันไปใหญ่โต ฮ่องเต้แห่งแคว้นฉินจะสู้ขอท่านหญิง
โหวหยางไปเฟิงเพื่อไปเป็นฮองเฮาของแผ่นดิน แต่พวกเขาทำราวกับว่า
แคว้นฉินจะยกทัพมาบุกชิงตัวไปเสียได้ ในความคิดของนางนั้นเรื่องนี้
สำคัญที่สุดย่อมเป็นความรู้สึกและการตัดสินใจของสตรีเพียงนางเดียว
เท่านั้น

‘โหวหยางไปเฟิง’

ท่านยายผู้เป็นที่หนึ่งในใต้หล้า

ก๊อก... ก๊อก... ก๊อก...

เฟิ่งเฟิ่งขมวดคิ้วมุ่นเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูแผ่วเบา นี่เป็นเพียงสัญญาณให้คนด้านในรู้ตัวเท่านั้น ไม่มีเสียงขานบอกจากบ่าวหน้าห้อง ผู้ที่สามารถทำเช่นนี้ได้ย่อมมีเพียงคนในครอบครัวเท่านั้น หัวใจของตฤณีน้อยที่เฟิ่งผ่านพิธีปักปันไปเต็นระรัว ยามนี้นางกลัวแต่ว่าจะมีเรื่องร้อนใจมาให้บิดามารดา ถึงแม้จะมีพี่ใหญ่รับหน้าให้ แต่ถ้าเป็นผู้อาวุโสกว่าจะทำเช่นไรมิให้เป็นที่ครหาได้

“น้องสาว เจ้าตื่นอยู่หรือไม่ เหตุใดไม่ตอบพี่ชาย” โอวหยางไปหลงหยอกล้อน้องสาวเพื่อให้นางผ่อนคลายจากความวิตกกังวล พวกเขาเป็นฝาแฝดกันจึงสามารถส่งผ่านความรู้สึกถึงกันได้

“พี่สาว ตื่นอยู่หรือไม่ขอรับ เหตุใดไม่ตอบน้องชาย” เจ้าตัวร้ายโอวหยางไปอวดวินกับโอวหยางไปหู่จึงฉวยโอกาสล้อเลียนพี่ชายกับพี่สาวไปพร้อมๆ กัน

“พี่สาว ตื่นอยู่หรือไม่เจ้าคะ เหตุใดจึงไม่ตอบน้องสาว” เสียงใส

เจ็ยแจ้วที่ทำให้คนฟังต้องยิ้มด้วยความเอ็นดูจากเจ้าตัวเล็กน้องสาวคน
สุดท้องโอดหยางไปชิง

“ฮ่าๆ” บริเวณหน้าห้องนอนของโอดหยางไปเฟิ่งเต็มไปด้วยเสียง
หัวเราะร่าเริง จนทำให้เจ้าของห้องนอนที่ถูกก่อกวนรู้สึกกังขาว่า เหตุใด
เหล่าพี่น้องของนางที่ถูกบรรยายกาศอันแสนมีดครึ่มของเมื่อวานครอบคลุม
ทั่วทั้งตำหนักพยัคฆ์เห็นกลับมาหัวเราะสดใสได้ในวันนี้

“มาแล้วเจ้าคะ มาแล้ว” เฟิ่งเฟิ่งเปิดประตูห้องนอนออกมา เมื่อเห็น
บุคคลตรงหน้า หัวใจของนางพลันเต้นระรัวด้วยความดีใจเป็นที่สุด นี่เป็น
สาเหตุของเสียงหัวเราะอันร่าเริงของทนายททั้งสิ้นของตำหนัก

“ท่านยาย ท่านยายเจ้าคะ เฟิ่งเฟิ่งคิดถึงท่านยายเป็นที่สุด” ดรุณีน
น้อยโผเข้ากอดผู้อาวุโสตรงหน้า หยาดน้ำตาพลันรินไหลรากับไข่มุกเม็ด
น้อยที่ร่วงริน

“ฮึ๊กๆ”

“โเอ่ๆ” ไม่ร้องไห้ซะเด็กดี ยายมาแล้ว จากนั้นไม่มีเรื่องใดให้เจ้าต้อง
วิตกกังวลอีกต่อไป เชื่อใจยายเถอะนี่หรือไม่ว่” อดีตจางกงจู่แห่งแคว้นหยาง
ที่ละทิ้งฐานันดรอย่างกล้าหาญเพื่อครองรักกับแม่ทัพปราบไพร่พ่ายของ
แคว้นหลง โอบกอดหลานสาวสุดที่รักแนบแน่น

โอดหยางไปหลงที่เห็นว่าน้องสาวกับท่านยายอาจจะจะมีเรื่องในใจที่
ต้องเจรจางกัน จึงส่งสัญญาณให้น้องชายทั้งสองแยกย้ายกันออกไปเพื่อให้
ความเป็นส่วนตัวกับสตรีทั้งสอง ส่วนตนเองก็มลงอุ้มเด็กน้อยโอดหยาง
ไปชิงผู้ซึ่งเป็นดาวดวงเล็กที่ให้ความสว่างไสวในตำหนักแห่งนี้

“พี่ใหญ่เจ้าคะ พวกเราจะไปที่ใดกันหรือเจ้าคะ เหตุใดไม่ให้ชิงเอ๋อร์
คุยกับท่านยาย ชิงเอ๋อร์ก็นึกถึงท่านยายนะเจ้าคะ” เด็กน้อยเอียงคอเล็กน้อย
ถามพี่ชาย

“พี่สาวมีฐานะสำคัญที่ต้องคุยกับท่านยาย หากเสร็จธุระแล้วท่านยาย
จะมาหาชิงเอ๋อร์อย่างแน่นอนพี่ใหญ่รับรองได้”

“เช่นนั้นก็ได้เจ้าคะ ซิงเออร์จะรอท่านยายเสร็จธุระกับพี่สาว”

“เช่นนั้นพี่ใหญ่จะพาซิงเออร์ไปเที่ยวเล่นในสวนดีหรือไม่”

“ไม่ดีเจ้าคะ ซิงเออร์อยากไปดูพี่สามกับพี่สี่ซ่อมมิงธนูเจ้าคะ” เด็กน้อยรู้สึกว่ายามที่พี่ชายทั้งสองฝึกฝนอย่างตั้งใจนั้นช่างดูเข้มแข็งและสง่างามเหลือเกิน

“ได้ วันนีพี่ใหญ่จะตามใจเจ้าดีหรือไม่”

“ดีเจ้าคะ ซิงซิงรักพี่ใหญ่ที่สุด”

พอด...

จมูกเล็กๆ ของสาวน้อยที่อยู่ในอ้อมแขนของพี่ใหญ่ผิงลงไปบนใบหน้าของพี่ใหญ่

“ซิงซิง เด็กดีที่สุด” ซิงซิงบอกกับตนเองเบาๆ ทำเอาพี่ใหญ่กลั้นยิ้มจนปวดแก้มไปหมด

ศูหยินใหญ่แห่งตระกูลหลี่ปกครองหลานสาวกลับเข้าไปในห้องนอน

เรื่องราวเช่นนี้ย่อมต้องเจรจากันในห้องหับมิดชิด มือแข็งแกร่งที่เปี่ยมพลังของสตรีที่มีอำนาจในเงามืดเข็ดน้ำตาให้หลานสาวคนดียวอ่อนโยน เจ้าตัวน้อยที่ยายเฝ้าพุ่มพุกมาตั้งแต่มารดาเริ่มตั้งครรภ์จะมาน้ำตาด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ได้อย่างไรกัน

“หลานก้อเรื่องใหญ่ให้ท่านพ่อท่านแม่ต้องทุกข์ใจเจ้าคะท่านยาย อีกทั้งเสด็จลุงกับเสด็จป้าก็ต้องเป็นทุกข์” หญิงสาวที่เพิ่งจะผ่านพิธีบัพินไปย่อมไม่คุ้นเคยกับเรื่องที่ถูกซีใจแต่ไม่สามารถร้องบอกกับใครได้เช่นนี้

“เข้าใจผิดกันใหญ่โตแล้ว เจ้าไม่ใช่ผู้ก้อเรื่อง หากจะผิดก็ต้องโทษเจ้าลูกเต่าแซ่ฉินนั่นที่ล่อลวงเด็กวัยเจ็ดปี ไม่ใช่โยนความผิดให้เด็กวัยเจ็ดปี เจ้าก็ไม่ต้องทุกข์ซีใจไป”

“แต่ว่าท่านพ่อกับท่านแม่ต้องเข้าวังไปเฝ้าเสด็จลุงกับเสด็จป้า”

“พวกเขาเข้าไปปรึกษาหารือกันนั่นเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องเพียงเท่านั้น

ไม่ได้หนักหนาเกินกว่าที่ยายเฒ่าผู้นี้จะจัดการไม่ได้”

“จัดการอย่างไรเจ้าคะท่านยาย” ดวงตาใสกระจ่างดุจดวงดารากลับมาสดใสดังเดิม ที่ได้มีท่านยายที่นั่นยอมไม่มีความทุกข์ ท่านยายได้เคยกล่าวเอาไว้ ท่านยายของนางจึงเป็นอันดับหนึ่งในหัวใจของผู้คน

“แต่ก่อนที่จะให้ยายจัดการ ยายขอถามถึงความปรารถนาในหัวใจของเจ้าได้หรือไม่”

“ได้เจ้าคะ สำหรับท่านยายแล้วหลานไม่มีสิ่งใดให้ต้องปกปิด”

“ดี เช่นนั้นตอบยายเฒ่าผู้นี้มาอย่าได้ปิดบังหรือเขินอาย”

“เจ้าคะ”

“ยามนี้เจ้าได้ผ่านพิธีปักปันมาแล้ว ย่อมถือได้ว่าเติบโตเป็นสตรีเต็มตัว พร้อมสำหรับการออกเรือนแล้ว ตอนนี้เจ้ามีบุรุษใดในหัวใจหรือไม่”

“ยังไม่มีเจ้าคะ” เฟิงเฟิงไร้ท่าที่เขินอายเมื่อตอบคำถาม นั้นทำให้หลี่สูทหยินมั่นใจว่านางยังไม่เคยมีความรัก ยังไม่รู้จักรักและความพึงพอใจในบุรุษ

“เช่นนั้น เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่สิ่งที่ปรารถนาคือสิ่งใด”

เฟิงเฟิงคิดใคร่ครวญถึงสิ่งหนึ่งที่นางปรารถนาอยู่ลึกๆ ในหัวใจ แต่ไม่สามารถบอกกล่าวกับผู้ใดได้

“บอกยายมาเถิด ยายให้สัญญาว่าเรื่องที่เรารู้ด้วยกันในวันนี้จะรู้กันเพียงเราสองคนเท่านั้น ไม่มีวันรู้ถึงผู้อื่นอย่างแน่นอน แม้แต่บิดามารดาของเจ้า”

“หลานอยากจะทำออกเดินทางไปในสถานที่ใหม่ๆ ไปเผชิญโลกกว้าง” ในที่สุดเฟิงเฟิงก็ยินยอมบอกความปรารถนาของนางออกมา

“อ้อ เช่นนั้นลองมาฟังนิทานของยายสักเรื่องหนึ่ง หากฟังจนจบแล้วลองค้นหาคำตอบของมันด้วยตนเองดู ยายเชื่อว่าหลานสาวที่แสนฉลาดของยายต้องหาคำตอบของมันได้อย่างแน่นอน”

หญิงสาวทุกนางล้วนสร้างตำนานรักของตน

“หญิงสาวผู้ถือกำเนิดในใจกลางแห่งวังหลวงในแคว้นที่มั่งคั่ง ผืนแผ่นดินอุดมด้วยสรรพสิ่งที่พร้อมพร้อม ซี่ดาวย่อมได้ดาว ซี่เอาดวงเดือนย่อมได้ตั้งปรารถนา รวากับว่าทุกสิ่งในโลกหล้าล้วนห้อมล้อมอยู่รอบกาย นางฐานะของนางบนแผ่นดินย่อมเป็นรองเพียงสองเสาผู้เป็นมารดา บิดารักใคร่ พี่ชายไหลหลง จวบจนถึงวัยปักปัน ทิวแผ่นดินไ้รับบุรุษที่คู่ควร กระทั่งวันหนึ่ง นางรู้สึกเบื่อหน่าย รอบกายจิตซัดไร้สีสันให้จรรโลงใจ ถึงแม้จะย้ายที่พำนักไปอยู่นอกวังหลวงบริเวณชายแดนที่มีอากาศเย็นตลอดปี ทว่าในปีนั้นกลับดูเหมือนว่าไม่เพียงพอที่จะทำให้ดวงใจน้อยพึ่งพอใจ นางจึงได้แอบหนีออกจากตำหนักเปลี่ยนฤดู แล้วข้ามเขตแดนไป มีหนำซ้ำยังพลัดหลงกับสองพี่เลี้ยงโดยไม่ได้ตั้งใจ นางหงส์สูงศักดิ์ยามพลัดถิ่นจะทำเช่นใดได้เล่า”

หมีฮูหยินเล่าพลางยิ้มยิ้มมุมปากเมื่อคิดถึงอดีตรักที่ไม่เคยลืม มันช่างติดตราตรึงใจ นางถอนหายใจด้วยความสุขก่อนจะเล่าต่อ

“นับว่าเป็นวาสนาในคราวเคราะห์ วันนั้นหัวหน้าหน่วยทหารลาด

ตระเวนตามแนวชายแดนเป็นถึงแม่ทัพแดนเหนือที่เก่งกาจและกล้าหาญ
หว่ากลับไร่เพียงสาเรื่องสตรียิ่งนัก ฮ่าๆ” อติตจ่างกงจู่หัวเราะรำด้วยความ
เอ็นดูสามี

“แล้วอย่างไรต่อเจ้าคะท่านยาย” เฟิงเฟิงเร่งร่ำท่านยายด้วยความ
ตื่นเต้น มันช่างเหมือนกับเรื่องเล่าตามโรงน้ำชา หรือละครจิวไม่มีผิด

“จะอย่างไรเล่า แม่ทัพแดนเหนือที่ซื่อตรงและเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม
ยอมนำพาคณะหญิงที่สูงศักดิ์กลับคืนสู่อ้อมกอดของช่องเต๋ออย่างปลอดภัย
ไว้ร่องรอยขีดข่วนแม้เพียงเสี้ยวเล็บ... เฮ้อ คนซื่อบ้ออย่างไรก็ซื่อบ้อ” หลี่
ฮูหยินส่ายหน้าให้แก่วันวานของสามี

“แล้วองค์หญิงทำอะไรต่อหรือเจ้าคะ”

“นับจากวันที่ได้พบหน้าแม่ทัพแดนเหนือ ชีวิตของนางก็ไม่เหมือน
เดิมอีกต่อไป ความปรารถนาเดียวขององค์หญิงในตอนนั้นคือจะทำอย่างไร
ให้ได้เคียงคู่กับบุรุษที่ท้องอาจ กล้าหาญ และซื่อตรง”

เฟิงเฟิงแยมยิ้มตาม นางรู้สึกตื่นเต้นราวกับว่ามันเป็นเรื่องของตนเอง
หว่านางยอมรับรู้ได้ว่าเรื่องราวระหว่างความฝันกับความเป็นจริงนั้นช่าง
แตกต่างกัน

“นางให้คนสืบเสาะจนรู้ว่าบุรุษผู้นี้ยังไม่มีคู่หมั้น ทั้งยังไม่มีคู่หมาย
นางจึงตัดสินใจเลือกเขาเป็นคู่ครอง แม้จะต้องละทิ้งศักดิ์ฐานะของตน เพื่อ
ติดตามสามีกลับแคว้น นางยินดีเป็นฮูหยินที่รักเพียงหนึ่งเดียวของแม่ทัพ
แดนเหนือ พวกเขาครองรักกันมันคงยืนยาว”

“จบแล้วหรือเจ้าคะ ตอนท้ายดูเหมือนว่าท่านยายจะเล่าข้ามไป แล้ว
เหตุใดจึงไม่มีเรื่องราวบอกไว้ว่าองค์หญิงทำอะไรจึงสามารถครองรัก
ครองเรือนเป็นฮูหยินเพียงหนึ่งเดียวของท่านแม่ทัพได้” เฟิงเฟิงถามท่าน
ยายด้วยสีหน้าจริงจัง และเติมไปด้วยความไม่เข้าใจ

“ฮ่าๆ เด็กน้อยเอ๋ย หญิงสาวทุกนางล้วนสร้างตำนานรักของตนเอง”
หลี่ฮูหยินจิ้มหน้าผากหลานสาวเบาๆ

“อ้าว” เฟิงเฟิงอุทานได้เพียงคำเดียว

“ยังมีตำนานรักอีกเรื่องหนึ่ง หลานสนใจจะฟังอีกหรือไม่” หลี่ฮูหยิน กดยิ้มมุมปาก

“สนใจเจ้าค่ะ”

“เป็นเรื่องราวของยอดพญแห่งเมืองหลวง จะนับว่าคล้ายคลึงกับสตรีคนแรกอยู่บ้าง แต่ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว ยอดพญานางนี้เก่งกาจทั้งศาสตร์และศิลป์ของสตรี ไม่ว่าจะเป็นรูปโฉมหรือความสามารถ หากนางเอ๋ยปากเป็นที่สองย่อมไม่มีใครอดอ้างเป็นที่หนึ่ง นางเป็นไข่มุกเม็ดงามในเจวณแม่ทัพ ทั้งบิดา มารดา และพี่ชายต่างรักใคร่ทะนุถนอม ล้วนประคองนางเอาไว้กลางฝ่ามือ แต่วีรบุรุษไม่อาจผ่านด่านหญิงงามได้ฉันทได้ โคมสะคราญ ล้วนแล้วแต่อาภัพรักเป็นเรื่องจริง”

เฟิงเฟิงเริ่มรู้สึกว่าการที่ตำนานเรื่องนี้เหมือนจะเคยได้ยินมาก่อน ทว่านางไม่ได้เอ๋ยปากออกไป

“นางมอบหัวใจให้แก่บุรุษหน้าตายที่ไม่รู้จักรักหยกถนอมบุปผา นางสมหวังเมื่อได้ออกเรือนกับบุรุษผู้นั้น แต่ความรักอันสวยงามไม่เคยมีอยู่จริง ความสุขที่ได้ครอบครองนั้นก็ใช่ ทว่าการแต่งงานก็ไม่ใช่จุดสิ้นสุด เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของหัวใจรักที่แหลกสลายต่างหาก บุรุษผู้นั้นทำลายความรักและภักดีที่นางมีให้จนหมดสิ้น จนในที่สุดเมื่อรู้ตัวว่าตั้งครรรภ์ นางจึงตัดสินใจทำลายซากของความรักที่ไร้ค่านี้ทิ้งเสีย แล้วสะบัดปีกโบยบินสู่อิสระที่หอมหวานเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ไม่จำเป็นต้องมีบุรุษเคียงข้าง” หลี่ฮูหยินหยุดเล่าชั่วคราวเพื่อสังเกตว่าหลานสาวของนางรู้หรือไม่ว่ากำลังฟังตำนานของผู้ใดอยู่ หลานสาวของนางไม่ได้โง่งม

เฟิงเฟิงแน่ใจแล้วว่าตำนานเรื่องนี้มันคือเรื่องราวของสตรีที่นางรัก เป็นที่สุดกับบุรุษที่รักนางยิ่งกว่าชีวิต มิเช่นนั้นคงไม่ทำการถ่ายทอดโลहितของตนเพื่อให้นางกับพี่ชายได้ถือกำเนิดขึ้นมา

“ท่านยาย” เฟิงเฟิงน้ำตารินไหล ทว่ากลับไร้เสียงสะอื้น ตำนานรัก

ของบิดามารดาทั้งโคกเค็ร่า ตื่นเต้น และหอมหวานจนเป็นตำนานรักอัน ลือลั่นในท้ายที่สุด ถามว่าในยามนี้มีสตรีใดบ้างที่กล้าเฉียดเข้าใกล้ซินอ่อง เจ้าของตำหนักพยัคฆ์เหิน หรือแม้แต่บิดาของพวกนางก็ไม่กล้าเอ่ยปาก ทัว ทั้งแคว้นหลงมีใครกล้าล่วงเกินซินหวังเพย แต่กว่าจะมีวันนี้ได้มารดาของ นางเสียน้ำตาไปมากมายนัก

“เช่นนี้อะไรเล่า ยายจึงกล่าวว่าหญิงสาวทุกนางล้วนสร้างตำนาน รักของตน” หลี่ฮูหยินลูบศีรษะหลานสาวอย่างอ่อนโยน

“เจ้าคะหลานเข้าใจแล้ว”

“ไม่ว่าจะเป็นเสด็จป้าของเขา หรือแม้แต่ท่านแม่บุญธรรมของเจ้าก็ มีตำนานรักของตน พวกเขาทั้งหมดล้วนผ่านคมหนามของความรักมาแล้ว ทั้งสิ้น ก่อนที่จะได้เป็นเจ้าของครอบครองความรักที่สวยงามและแบ่งบาน จวบจนวันสุดท้ายของลมหายใจ”

“แล้วหากผิดหวังเล่าเจ้าคะ จะไม่ถูกคมหนามของความรักทำร้ายเอา จนเจ็บเจียนตายหรือหรือ”

“นั่นขึ้นอยู่กับว่าเจ้าครอบครองความรักหรือว่าความรักครอบครอง เจ้า หากเจ้าเป็นผู้ครอบครองความรัก หากผิดหวังหรือเจ็บปวดเจ้าย่อม สามารถปล่อยวางความรักที่เจ็บปวดนั้นได้ แล้วเริ่มต้นใหม่ ทอดทิ้งอดีต เอาไว้ข้างหลัง จดจำไว้เพียงบทเรียนที่จะย้ำเตือนไม่ให้ทำผิดซ้ำสอง แต่เจ้า ไม่อาจปล่อยให้ความรักครอบครองได้ มิเช่นนั้น หากพลาดพลั้งไปหัวใจ ของเจ้าจะแหลกสลายจนไม่สามารถกอบกู้คืนมาได้อีกต่อไป” หลี่ฮูหยิน สอนหลานสาวให้ได้ตระหนักทั้งรสชาติหอมหวานและความขมขื่นของสิ่งที่ เรียกว่าความรัก นางจะได้เตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้

“หลานจะจดจำทุกสิ่งอย่างที่ท่านยายสอนเอาไว้เจ้าคะ” เฟิงเฟิงกล่าว กับท่านยาย และย้ำเตือนให้ตนเองได้จดจำเอาไว้

“ถึงเวลาที่เจ้าจะสร้างตำนานรักของตนเองแล้วหรือไม่ ย่อมเป็นเรื่อง ที่ต้องใคร่ครวญด้วยตนเอง ผู้อื่นไม่สามารถตัดสินใจแทนเจ้าได้” เมื่อเห็น

ว่าหลานสาวเข้าใจสิ่งที่นางต้องการจะสื่อ นั้นย่อมถึงเวลาที่หลานสาวของนางจะเป็นผู้เลือกเส้นทางชีวิตและเส้นทางความรักของตนเอง เหมือนตัวนางกับบุตรสาว รวมถึงสตรีที่นั่งอยู่บนบัลลังก์หงส์ทั้งสองแคว้น ให้ผู้อื่นขีดเขียนชะตาให้ย่อมไม่สู้ขีดเขียนด้วยตนเอง สุขทุกข์ย่อมเป็นของตนที่ต้องแบกรับชั่วชีวิต

“หลานจะใคร่ครวญดูเจ้าคะท่านยาย ขอขอบคุณท่านยายที่ช่วยเปิดหูเปิดตาให้หลานสาวผู้โง่งมนี้”

“คิดใคร่ครวญเสียให้รอบคอบ ตัดสินใจอย่างไรแล้วยายเฒ่าที่ดงงามผู้นี้จะจัดการให้ได้ทั้งสิ้น”

“พรุ่งนี้หลานจะให้คำตอบเจ้าคะ” เฟิงเฟิงกลับมาแย้มยิ้มได้ดังเดิม เมื่อความทุกข์ที่ทับถมในใจถูกปัดเป่าด้วยมือของท่านยายคนดีที่สุดของนาง

สิบ

เส้นทางที่เลือกเดิน

เฟื่องเฟืองเก็บตัวอยู่แต่ในห้องเพื่อคิดใคร่ครวญถึงเรื่องราวของตนเอง นับตั้งแต่ถือกำเนิดจากครรภ์มารดา ทุกสิ่งอย่างล้วนแล้วแต่มีผู้อื่นจัดการให้ ทุกสิ่งอย่างล้วนถูกจัดสรรด้วยความรักที่นางสัมผัสได้ด้วยหัวใจ ทุกคนที่รายล้อมรอบตัวให้ความรักนางจึงมอบความรักกลับคืน ชีวิตที่ผ่านมามากจะถามว่ายังขาดสิ่งใดที่นางต้องการแสวงหา สิ่งนั้นย่อมไม่สามารถหาได้จากสถานที่แห่งนี้ สิ่งนั้นคืออิสระที่โหยหา บางครั้งครวคนเราย่อมอยากจะทำสร้างสรรค์บางสิ่งอย่างด้วยสองมือของตน ทว่าตราบใดที่นางยังคงเป็นทาสหญิงอันดับหนึ่งของแคว้นหลง นางย่อมไม่สามารถสร้างตำนานใดเป็นของตนเองได้ อย่ว่าแต่สร้างตำนานรักเป็นของตนเองเลย แม้แต่จะลงมือทำสิ่งใดด้วยตนเองยังหาหนทางได้ยาก จะมีอิสระบ้างเป็นครั้งคราวก็ยามไม่ได้ไปเรียนรู้อวิชาแพทย์จากมารดาบุญธรรมที่แคว้นหยางเท่านั้น

นางคิดใคร่ครวญไปมาจวบจนใกล้รุ่งสางจึงตัดสินใจเลือกขีดเขียนชะตาชีวิตของตนเอง ถึงแม้ว่าหนทางข้างหน้าจะพานพบกับอุปสรรคบ้าง แต่อย่างไรสิ่งนี้นางได้เรียนรู้จากมารดาและมารดาบุญธรรมนั้นย่อมต้อง

นำพานางข้ามผ่านอุปสรรคไปได้ มิหนำซ้ำยังมีท่านนายผู้เก่งกาจเป็นดั่ง
กำแพงค่ายัน เห็นทีว่าหนทางที่นางเลือกเดินย่อมต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์
แห่งสตรีชั้นสูง รวมถึงเหล่าเหล่าสิ่งมต่าง ๆ ของนางในที่มีอยู่ทุกยุคทุกสมัย
และทุกแคว้นแคว้นอีกด้วย นางคงต้องเตรียมตัวอย่างหนักเสียแล้ว

“การระทานพ่อ การระทานแม่เจ้าค่ะ” เฟิงเฟิงย่อกายแสดงความ
เคารพบิดามารดาอย่างแจ่มใส แม้จะมีท่าที่อ่อนล้าอยู่บ้าง

“มาแล้วหรือเฟิงเออร์ หิวหรือไม่” นายหญิงของตำหนักถามบุตรสาว
ด้วยความห่วงใย เมื่อคืนเด็กน้อยของนางไม่ได้รับสำรับเย็น ถึงแม้จะห่วงใย
แต่บุตรสาวที่เติบโตแล้วย่อมต้องมีเวลาส่วนตัวสำหรับใคร่ครวญเรื่องราว
เกี่ยวกับตนเองบ้าง

“เฟิงรู้สึกหิวตอนที่ได้กลิ่นอาหารเจ้าค่ะ” เฟิงเฟิงตอบมารดาตามตรง
ดูเหมือนว่าอาหารมื้อนี้ตั้งใจทำเพื่อนางหรือไม่ เก้าในลิบอย่างล้วนแล้วแต่
เป็นอาหารที่นางโปรดปราน

“เช่นนั้นก็ลงมือกินกันเถิด” เจ้าของตำหนักเริ่มตักอาหารเพื่อเป็น
สัญญาณให้ทุกคนเริ่มต้นกินอาหารได้

“เจ้าต้องอุ่นท้องด้วยน้ำแกงเสียก่อนจึงจะดี” มารดาที่แสนอ่อนโยน
ของนางตักน้ำแกงไก่ตุ๋นโสมยี่นให้

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” เฟิงเฟิงยิ้มให้มารดา

“ปลาที่นั่งน้องสาวชอบ” โอวหยางไปหลงตักปลาหนึ่งให้น้องสาว

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” นางกล่าวขอบคุณพี่ชาย แต่ยังไม่ทันได้ลิ้มรส
อาหารน้องชายจอมซนทั้งสองก็ตักอาหารที่นางชอบส่งมาให้อีก แม้กระทั่ง
น้องสาวตัวน้อยโอวหยางไปซิงที่เห็นพี่ชายทั้งหลายตักอาหารให้พี่สาวจึงยื่น
ถ้วยข้าวต้มใบเล็กของตนให้พี่สาวบ้าง

“ซิงซิงก็ให้พี่สาวเจ้าค่ะ” เฟิงเฟิงถึงกับน้ำตาเอ่อคลอเมื่อรับรู้ได้ถึง
ความรักความห่วงใยที่ครอบครัวส่งมาถึง นางตื่นตันจนหัวใจจุกไปหมด
แล้ว มีเพียงบิดาที่ไม่ได้หยิบยื่นอาหารให้ ทว่าดวงตาเปี่ยมรักที่จับจ้องมายัง

นางนั้นยิ่งทำให้นางปวดร้าวไปหมดทั้งหัวใจ เช่นนี้แล้วนางจะหักใจทิ้งพวกเขาไปได้จริงหรือ

“พี่สาวขบใจชิงเออร์ พี่ใหญ่ น้องสาม น้องสี่ พี่สาวซาบซึ่งยิ่ง พวกเรากินอาหารกันเถิด” เฟิงเฟิงสูดลมหายใจเข้าลึกอย่างพยายามหักใจอย่างไรไม่วันนี้หรือวันข้างหน้านางก็ต้องแต่งงานออกเรือน นางขอจดจำความรักของทุกคนในวันนี้อไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ เพื่อเป็นกำลังใจให้ตนเองในวันข้างหน้า หากหนทางที่เลือกเดินนั้นต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง

“ท่านพ่อท่านแม่เจ้าคะ ลูกมีเรื่องอยากหารือกับพวกท่านเจ้าคะ เรื่องอนาคตของลูก” เฟิงเฟิงตัดสินใจกล่าวขึ้นเมื่อทุกคนกินอาหารอิ่มกันแล้ว

“เช่นนั้นพวกเรา...” หลี่อู่ยู่จื่อกำลังจะเอ่ยปากชวนบุตรสาวและสามีไปสนทนากันที่ศาลาหมยกุ้ยที่กำลังแบ่งบานส่งกลิ่นหอมกรุ่นชวนให้รู้สึกถึงความอ่อนหวาน ทว่าสามีตัวดีของนางกลับเอ่ยขัดขึ้นมาเสียก่อน

“เจ้าไม่ต้องกังวลสิ่งใด เรื่องในอนาคตของเจ้าปล่อยให้พ่อกับเสด็จลุงของเจ้าจัดการ”

เจ้าของตำหนักมีสีหน้ามืดครึ้มลงทันที เขาจะไม่ยอมให้ผู้ใดหน้าไหนมาข่มขู่บุตรสาวของเขาเป็นอันขาด หากจัดการอย่างเปิดเผยไม่ได้ก็ยังมีทางเลือกให้จัดการได้อยู่ไม่ต้องเสียเลือดเนื้อและไพร่พลอีกต่างหาก เขาไม่มีวันเชื่อว่ากองกำลังพยัคฆ์ขาวของแคว้นฉินที่เขาเป็นผู้ฝึกมากับมือจะสามารถต่อกรกับกองกำลังพยัคฆ์นิลกาฬของบิดาผู้นี้ได้ นี่นับว่าเขาใจดีมากแล้วที่ไม่ขอกำลังจากมังกรหิมะของฮ่องเต้มาด้วย ...คิดจะเป็นบุตรเขยช้านั้นยอมต้องดูว่าเจ้ามีสิ่งใดคู่ควร

“ท่านพี่เจ้าคะ น้องจะพาเฟิงเออร์ไปหอหงส์สราญนะเจ้าคะ” สตรีหนึ่งเดียวที่กอบกุมหัวใจเจ้าของตำหนักกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“แต่ว่า...” โอวหยางเสวี่ยหมิงพลันคิดได้ว่าตนเองทำกรรยาคนงามโกรธเสียแล้ว

“ท่านพี่ต้องเข้าวังหลวงเพื่อประชุมราชกิจกับฝ่าบาทมิใช่หรือเจ้าคะ”

“เดิมทีวันนี้พี่คิดว่า”

“หากมิได้เข้าวังหลวง เช่นนั้นก็ฝึกปรีหรือฝีมือให้บุตรชายของท่านดีหรือไม่เจ้าคะ”

“อาหลง อาวิน อาหู่ ไปฝึกดาบกับพ่อ”

“...” โอวหยางไปหลง

“...” โอวหยางไปอวิน

“...” โอวหยางไปหู่

เจ้าชื่อนามทั้งสามต่างหัวร่อไม่ได้ ร้องไห้ไม่ออก ได้แต่ทำคอตกเดินตามหลังบิดาเงียบๆ ทว่ายังมีสตรีอีกนางที่ทราญกล้าท้าทายมัจจุราชแห่งสงคราม

“ท่านพ่อ ท่านพ่อเจ้าคะ ชิงชิงไปด้วยเจ้าคะ ชิงชิงจะฝึกดาบ” เจ้าตัวเล็กกระโดดลงจากเก้าอี้ ขาลิ้นวิ่งตามด้วยความรวดเร็วเพื่อให้ทันบิดา นางอยากเป็นแม่ทัพเหมือนบิดา ไม่อยากเป็นแม่บ้านแม่เรือนเหมือนมารดา ทว่าขาลิ้นๆ ของนางยอมไม่อาจทำความเร็วได้ เช่นนั้นนางจึงหนีไม่พ้นอ้อมกอดอันนุ่มนวลของมารดา และทันทีที่มารดาคว้าตัวนางไว้ได้ พี่ชายทั้งสามและบิดาต่างเร่งรีบจากไปอย่างรวดเร็ว

“ชิงเออร์ ไปเที่ยวกับแม่ดีหรือไม่” หลี่ฮู่ยู่จื่อถามบุตรสาวตัวน้อยที่ซุกแก็แดดขึ้นทุกวัน เพราะได้รับการตามใจจากผู้ครอบงำ

“ไปเจ้าคะ” ชิงชิงน้อยคอตกเมื่อไม่อาจทำสิ่งใดได้ ได้แต่มองตามบิดาและพี่ชายที่ทอดทิ้งนางอย่างไร้หัวใจ ชิงชิงจะไม่ให้อภัยพวกท่านอย่างเด็ดขาด

เจ้าตัวน้อยก้มหน้าซุกอกนุ่มนวลของมารดาอย่างอออดอ่อน ทว่าใบหน้าที่ซุกอกมารดานั้นกลับจ้ำงอด้วยความขจัดใจที่อดไปวิ่งเล่น นี่ถ้าขาของนางยาวกว่านี้อีกนิด หรือมารดาของนางแขนสั้นลงอีกหน่อย ไม่น่าว่านางอาจหนีได้พ้นจากเงื้อมมือนุ่มนวลแต่รัดแน่นหนาของมารดาก็ได้

หากจะถามว่าบุคคลที่น่ากลัวที่สุดในตำหนักพยัคฆ์เหินนั้นคือผู้ใด

ทุกคนในตำหนักล้วนตอบตรงกัน นั่นย่อมต้องเป็นมารดาคนงามของนาง
อย่างแน่นอน และหากจะถามต่อว่า เช่นนั้นแล้วผู้ใดอบอุ่นและอ่อนโยน
ที่สุดในตำหนัก ย่อมเป็นมารดาอีกเช่นกัน มีอนุ่มนึ่งของมารดาอุ่นทั้ง
อ่อนโยนและเด็ดขาดในเวลาเดียวกัน พวกนางจะไม่เกรงกลัวได้อย่างไร
ในเมื่อพยัคฆ์ไร้พ่ายเจ้าของตำหนักยังต้องยอมถอยให้มารดาของนางหนึ่ง
ก้าว เช่นนั้นแล้วลูกพยัคฆ์จะนับเป็นอะไรได้

“เฮ้อ” คิดแล้วโอวหายกันไปซิงก็ได้แต่ถอนหายใจ

สิบเอ็ด

หอหงส์สราญ

หอหงส์สราญอันเลื่องชื่องดงามสมดังคำเล่าลือ โอวหยางไปเฟิงเฟิง
จะเห็นด้วยตาตนเองในวันนี้ หอหงส์สราญเป็นดั่งสวนสวรรค์ของคหบดี
ผู้มีเงินทั้งหลาย ที่นี้มีทุกสรรพสิ่งที่คุณคนไผ่หาความสำราญ สตรีที่มีหน้าที่
ให้การต้อนรับล้วนถูกคัดสรรมาอย่างดี รูปร่างเป็นหนึ่งไม่มีสอง กิริยา
มารยาทงดงามอ่อนช้อย ด้านในอีกชั้นหนึ่งมีสตรีมาคอยต้อนรับและคอย
ซักถามความต้องการ ห้องโถงกลางมีโคมระย้าประหลาดเพื่องดนตรี หรือ
กวีพลัดเปลี่ยนกันไปในแต่ละวัน หรือหากต้องการความสำราญส่วนตัว
สามารถเลือกใช้ห้องชั้นสองได้ถ้าตุนเงินมีน้ำหนักพอ ส่วนชั้นสามรับเฉพาะ
แขกพิเศษที่มีป้ายผ่านทางจากเจ้าของเรือนเท่านั้น สตรีของหอหงส์สราญ
ทุกนางมากลับไปด้วยความสามารถ ไม่เคยมีลูกค้ำมาใช้บริการแล้วไม่
ประทับใจ ส่วนมากจะประทับใจจนไม่ยอมกลับจนเสียดายมากกว่า หรือไม่
ก็ขอรับคนงามทั้งหลายกลับไปเลี้ยงดู

กฎเหล็กเพียงข้อเดียวของหอหงส์สราญ นั่นคือสตรีทุกนางล้วนแล้ว
แต่ขยาดคิดปะไม่ขยาดร่างกาย แต่เชื่อว่าไม่เคยมีผู้คิดก่อเรื่องมาก่อน ไม่มี

ใครรู้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกับคนพวกนั้น ไม่มีใครทราบเป็นเจ้าของหอแห่งนี้คือ ผู้ใด สตรีในหอหงส์สรณุล้วนปิดปากสนิท ไม่ว่าดูเงินหนักเพียงใดก็ไม่สามารถอ้างปากของพวกนางได้ สิ่งที่คนภายนอกเห็นย่อมเป็นโฉมสะคราญ นางปรากฏกายภายใต้หน้ากากหงส์ทองที่ปิดบังใบหน้างามล้ำเอาไว้เสีย ครึ่งหนึ่ง ทุกคนต่างเรียกขานนางว่าท่านหญิงเฟิ่งหวง

หลี่ฮู่จื่อปรากฏกายขึ้นทางด้านหลังของหอหงส์สรณุล นางหงส์น้อยของนางเติบโตแล้ว หอหงส์สรณุลคงถึงเวลาจะต้องขยายสาขา สยายปีกออกไปเพื่อประคองนายหญิงคนใหม่

“การวะท่านหญิง การวะท่านหญิงน้อยทั้งสองเจ้าค่ะ” เมื่อสตรีในหอหงส์สรณุลมองเห็นเจ้านายจึงรีบออกมาต้อนรับ พร้อมกับสั่งให้สตรีอีกนางไปตามผู้ดูแลหอมา

“ข้าจะขึ้นไปรอที่ห้องทำงาน”

“เจ้าค่ะ”

“การวะท่านหญิง การวะท่านหญิงน้อยทั้งสองเจ้าค่ะ” เหมยเซียงที่รับหน้าที่ในการดูแลหอหงส์สรณุลเร่งรีบมาพบเจ้านาย

“ไม่ได้พบกันนาน กิจการรุ่งเรืองดีหรือไม่” หลี่ฮู่จื่อทักทายมือขวาของนาง หากไม่ได้เหมยเซียงช่วยเป็นธุระให้แล้วนางคงต้องยุ่งหัวหมุนอยู่กับหอชายข่าวแห่งนี้จนถูกสามีลงโทษอย่างแน่นอน

“รายได้มีแต่รุ่งเรืองจนข้าน้อยยับเงินจนเมื่อมือไปหมดแล้วเจ้าค่ะ ยังคิดว่าหากภายในสองสามวันนี้ท่านหญิงไม่มาข้าน้อยคงต้องเข้าไปหาท่านเจ้าค่ะ”

“รอสักครู่” หลี่ฮู่จื่อหันหน้าไปหานางกำนัลคู่มือใจ

“ซิ่วอิง เจ้าพาซิงเออร์ไปเล่นในห้องพักของข้าก่อน”

“ท่านแม่ซิงเออร์ไม่ไป ซิงเออร์จะอยู่กับท่านแม่จะอยู่กับพี่สาว นะเจ้าค่ะ ให้ซิงเออร์อยู่ด้วย” ซิงซิงน้อยที่วันนี้กำลังสนุกสนานกับการได้สวมหน้ากากนางหงส์น้อยสีขาวดูจูงใจไม่มาก นี่ถ้ามีปีกอันใหญ่มาด้วยนางคงบินได้

แล้ว พี่สาวไปเพิ่งซ่อนใบหน้าเอาไว้ภายใต้หน้ากากนางหงส์สีแดงเจิดจ้าตั้ง
เปลวเพลิง ดูไปบางครั้งตรงดงาม บางทีก็ดูน่ากลัว ส่วนมารดาสวม
หน้ากากนางหงส์สีทองดูงดงามทว่าซ่อนความลึกกลับ หากดูรวมกันทั้งสาม
คนนางย่อมงามดงามและบริสุทธิ์ราวกับไข่มุกเม็ดน้อย มารดากล่าวว่าเรื่องนี้
เป็นความลับของพวกเราเพียงสามคน หากความลับนี้รั่วไหลไปถึงหูผู้อื่น
นางจะถูกขับออกจากขบวนนางหงส์ และจะไม่ได้มาสถานที่แห่งนี้อีก
แม้แต่บิดาหรือพวกพี่ๆ ก็บอกไม่ได้ เรื่องสนุกเช่นนั้นนางยอมไม่พลาดโอกาส
เรื่องนี้จะไม่ออกจากปากโอวหยางไปซึ่งแม่เพียงครั้งคำ

“ไปรอแม่ไม่นาน ซิงเออร์คนโตอยากได้สิ่งใดให้พี่ชิวอิงทำให้ ดีหรือ
ไม่” หลี่ฮู่ยี่จื่อหลอกล่อบุตรสาวจอมแสบ

“ไปก็ได้เจ้าคะ ซิงซิงยอมเชื่อฟังท่านแม่” เจ้าตัวเล็กทอดเสียงอ่อน
เพื่อว่ามารดาจะเปลี่ยนใจ

“ไปเถิด” หลี่ฮู่ยี่จื่อพยักหน้าให้ชิวอิง

“ไปเจ้าคะ อยากได้สิ่งใดบอกพี่ชิวอิงมาได้เลยเจ้าคะ” ชิวอิงรับ
ท่านหญิงคนสุดท้ายของครอบครัวพากันไปยังห้องพักรับรอง

“เหมยเซียง ข้าคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เฟิงเออร์จะเข้ามาเรียนรู้จากเจ้า”

“เจ้าคะท่านหญิง” เหมยเซียงหันไปยิ้มให้เจ้านายคนใหม่

“ท่านแม่” เฟิงเฟิงหันมองหน้ามารดาเพื่อขอคำอธิบาย

“กลับไปแล้วแม่จะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง”

“เจ้าคะ” เฟิงเฟิงรับคำมารดา สิ่งที่มารดาสั่งให้ทำสิ่งนั้นย่อมมี
ประโยชน์ต่อตัวนางเอง ในโลกใบเล็กของเฟิงเฟิง มารดากับท่านยายของ
นางล้วนเป็นยอดสตรีที่ไม่อาจต่อกร ยังมีมารดาบุญธรรมอีกคน สตรีสาม
นางนี้หากว่าใครได้เป็นศัตรูคนผู้นั้นย่อมน่าสงสารยิ่งนัก

“เหมยเซียง ข้าอยากให้เจ้าฝึกนางให้เร็วที่สุด”

“เร็วขนาดไหนเจ้าคะ”

“ก่อนวันเฉลิมฉลองของฝ่าบาทบุตรสาวของข้าต้องรู้จักวิธีเอาตัวรอด

ให้ได้มากที่สุด”

“ได้เจ้าค่ะ เช่นนั้นข้าน้อยขอเริ่มต้นในวันพรุ่งนี้”

“ตกลง พรุ่งนี้ข้าจะส่งนางมาในยามเงิน³”

“เจ้าค่ะ”

“มีเรื่องใดอีกหรือไม่”

“มีคณของแคว้นฉินเริ่มเดินทางปะปนเข้ามาเจ้าค่ะ”

“มาดีหรือมาร้าย”

“ตอนนี้ข้าน้อยให้คนจับตาอยู่เจ้าค่ะ”

“แคว้นอื่นเล่า”

“มีบ้างประปรายเจ้าค่ะ ไม่มากเท่าแคว้นฉิน”

“หากมีเรื่องใดผิดสังเกตให้รีบรายงาน”

“เจ้าค่ะ”

“หากไม่มีเรื่องใดแล้ว เช่นนั้นวันนี้ข้าขอชมดาวเด่นดวงใหม่ของ หอหงส์สราญ ให้เข้าไปแสดงที่ห้องรับรอง ส่วนเจ้าก็ไปทำงานต่อเถิด ให้ เหมยอเข้ามาดูแลแทน”

“เจ้าค่ะ เช่นนั้นข้าน้อยขอตัวก่อน” เหมยเซียออกไปรับรองแขกด้าน นอก งานของนางสิ้นมือจนนายหญิงต้องส่งผู้ช่วยมาให้นางอีกสองคนคือ เหมยออีกกับเหมยเยี่ย นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้นางคงต้องปล่อยมือให้เหมยออีกกับ เหมยเยี่ยช่วยดูแลหอหงส์สราญชั่วคราว นางจะได้ฝึกฝนนายหญิงคนใหม่ ให้พร้อมที่สุดก่อนจะลงมือจริง

³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. ถึง 08.59 น.